

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 898

De aanslag op de Metropolitanbank.

fr. 1.50

Ibrahim staarde met een uitdrukking van bijgeloovige vrees naar den man tegenover hem.

NIEUWE SERIE

De aanslag op de Metropolitanbank

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN INBRAAK MET GEVOLGEN.

Het was omstreeks een uur in den nacht, toen een man met haastige schreden, een klein valies in de hand, Davonscourt Road volgde. Een breede straat, die in een flauwe bocht ten Zuiden van den spoorweg loopt, die het Westen en het Zuiden van Londen doorsnijdt in de wijk van Walham Green.

Het leek een reiziger, die zooeven met een der laatste treinen was aangekomen, en zich huiswaarts spoedde.

Hij droeg een donkere regenjas, een deukhoed, en overschoenen.

En plotseling was het, alsof deze late reiziger zich in het niet oploste, door den grond zonk, want hij was plotseling verdwenen.

Die zonderlinge verdwijning, door niemand gezien, had plaats dicht bij het westelijk uiteinde van de zoovevengenoemde, breede straat. Op die plek verhief zich een fraai, maar tamelijk oud huis, dat geruimen tijd leeg had gestaan, waarschijnlijk omdat de eigenaar weigerde, koppig en ouderwetsch, zich te schikken in de eischen van den nieuwen tijd, en van centrale

verwarming, vaste waschtafels, liften en dergelijke niet wilde hooren.

Het huis had maar twee verdiepingen en het was het laatste van de straat.

Het leunde, als zocht het steun, tegen zijn naasten buur, ook al een huis, dat zeker uit het begin van de achttiende eeuw dateerde, te oordeelen naar de tirlatijntjes aan den gevel, den vorm van de ramen, en de gebeeldhouwde vazen aan weerszijden van de steenen balustrade, die het dak aan de voorzijde afsloot.

Over het algemeen is de buurt hier oud, en is er nog niet veel aan moderniseering gedaan. Toch vindt men hier een aantal banken, kantoren, en eenige werkplaatsen, die de plaats hebben ingenomen van de vroegere fraaie, maar ouderwets ingerichte huizen.

De reiziger was dus verdwenen, en zelfs het scherpste oog zou hem niet meer terug hebben kunnen vinden.

Dat was niet zoo heel verwonderlijk, want de man was vliegensvlug, toen zich geen enkel geluid, geen voetstap, geen autoclaxon deed

hooren terzijde getreden, en een zeer smal poortdeurtje binnen gegaan, dat zich onder den enkelen druk van zijn vingers scheen te openen.

Toen hij dit deurtje zorgvuldig achter zich had dicht gedaan stond hij in een soort van overwelfden doorgang tusschen het eerste en het tweede huis van de straat, waar het nu stildonker was.

Dat scheen echter geen bezwaar voor den man te zijn om snel op den tast verder te gaan, tot dat hij, bijna aan het andere uiteinde van de doorgang, stil stond voor een smalle, vervelooze deur, die er uitzag alsof zij in een menschenleeftijd niet geopend was.

Maar nu opende zij zich toch onder de snel rondtastende vingers van den man, en zoo zacht, alsof het slot er pas denzelfden dag was ingemaakt, en droop van olie.

Wij zullen den lezer niet langer in het onzekere laten omtrent de persoonlijkheid vanden laatsten wandelaar, die de huizen binnenging alsof hij een tovenaer was, of een Ali Baba, voor wien zich de zware deur in de rots opende op het enkele bevel:

„Sesam, open U!”

De nachtelijke en blijkbaar niet verwachte bezoeker was John Raffles, de groote Avonturier.

Het was eigenlijk wat hij „een toevalsonder-neming” plaecht te noemen. Hij kende dit oude huis, door het met Charles Brand, zijn trouwen vriend en helper, bij wijze van tijdverdrijf te hebben bezichtigd, toen het nog leeg stond, en er een paar fraaie maar zeer slecht onderhouden wandfriezen, en prachtig gebeeldhouwde deurpaneelen te hebben bewonderd.

Sedert een maand ongeveer woonde in dat huis een Turk, Kereban Ibrahim geheeten, met een enkele bediende, die tevens zijn kok was, de man was hem beschreven als zeer rijk, en Raffles had beslôten van zijn kennis van het huis gebruik te maken.

Zooals steeds had hij een kleine voorstudie gemaakt, die echter ditmaal niet veel houvast had opgeleverd, maar hem dan toch de wetenschap gaf deelachtig doen worden, dat de Turk zich een nieuwe brandkast had aangeschaft, geregeld leefde, veel geld uitgaf, en blijkbaar niets om handen had.

Toch was hij veel buitenshuis, en hij scheen er alleen te komen om te slapen. Hij was een man van een jaar of vijftig, klein, gitzwart nog, en met geslepen, kleine oogjes, in een olijfkleurig gelaat. Hij droeg steeds Westersche kleederen,

met uitzondering van zijn fez, die hem nooit verliet.

Raffles wist nauwkeurig waar die brandkast stond, en hoe hij ze zou kunnen bereiken.

Zoodra de vervelooze deur weer dicht was, maakte hij licht, wetende dat hij dit ongestraft kon doen. Hij stond in een smalle gang, waarvan de vloer met groote, vierkante plavuizen was bedekt, beurtelings wit en blauw, en die blijkbaar voerde naar de keuken en de andere dienstvertrekken. Een trap van eikenhout, kronkelend, en een waar juweeltje voor minnaars van oudheden, voerde naar de eerste verdieping. Een dwarsgang leidde naar de hall aan de voorzijde van het huis, vrij groot, en waar de breede trap een aanvang nam, die in een fraaie bocht naar een gaanderij voerde, die de vestibule dwars overspande.

Raffles wist dit alles nauwkeurig, en de geheele inrichting en indeeling van het huis stond in zijn hersens gegrift alsof hij het zelf had gebouwd.

Hij aarzelde dan ook geen oogenblik maar beklom de wenteltrap, en kwam zoo op een soort van overloop, vanwaar een gang naar de voorzijde van het huis voerde.

Voor de eerste deur aan zijn rechter hand bleef hij even luisteren.

— Hij slaapt als een marmot, zou ik zeggen! mompelde Raffles voor zich heen. Nu des te beter.

Hij liep verder, zonder meer gerucht te maken dan een muis en volgde de gang tot het andere uiteinde.

Aan de linker zijde was weer een deur, waarvan hij wist dat zij tot de werkkamer toegang gaf, en die niet eens op slot gedraaid bleek te zijn.

Hij behoefde maar de kruk om te draaien, om te kunnen binnen treden.

Inderdaad stond hij in een werkkamer, blijkbaar nieuw gemeubeld, en waarvan de gordijnen voor de ramen waren dicht getrokken.

Op den vloer lag een fraai kleed, en Raffles, die een kenner en bewonderaar was van uitheemsche vloerkleeden, bukte zich even, in de stellige verwachting, een echt Smyrnatapijt tusschen de vingers te vatten, maar nadat hij even over de wollen draden gewreven had, en het licht van zijn electrische lamp op het weefsel had doen schijnen, liet hij den punt van het kleed verbaasd weer los, en mompelde verontwaardigd:

— Namaak! Fabrieksprularia! En dat voor een Turk — wel foei!

Hij liep nog even rond in het vrij groote vertrek, en nam hier een boedhabeeldje, daar een olifant uit ivoor gesneden op, en zijn verwondering nam toe.

Onder het boedhabeeldje waren de woorden „Made in Germany” gekrast, en de ivooren olifant had heel zeker Achter Indië nooit gezien! Aan de muren hingen Japansche dolken, die gemaakt waren in een fabriek bij Weenen, bij honderden tegelijk, en Chineesche maskers, waarvan een kunstenaar uit het Hemelsche Rijk zich zeker vol verachting zou hebben afgeleerd, want de ware kenner moest na eenige oogenblikken reeds bemerken, dat die maskers niet echt waren, en alleen maar bedriegelijk nagemaakt.

Raffles stond een oogenblik in gepijns verzonken, en keek met wantrouwende blikken naar de kleine brandkast, die naast het schrijfbureau stond.

— Zou ik verkeerd zijn ingelicht? mompelde hij. Welk soort vrienden ontvangt die Turk, dat hij zijn kamer durft volhangen met bazar-goed? Zou ik mijn tijd niet verspillen? Nu dat kastje is in een half uur geopend — en, over het verlies van dien korten tijd behoef ik mij niet te beklagen.

Raffles opende de tasch die hij bij zich had, nam er eenige glinsterende instrumenten uit, vervaardigd uit het hardste, tevens taaiste staal, en zette zich aan den arbeid.

Hij bemerkte al spoedig dat ook de kast niet veel te beduiden had. De stalen deur moest zich al heel gauw gewonnen geven, en Raffles kon de kast openen.

Het was een kastje met slechts een plank en Raffles had het onaangename gevoel van iemand die voor den gek wordt gehouden en niet weet hoe hij zich moet verdedigen. Want er lag volstrekt niets op die plank, met uitzondering van een paar doosjes Turksche sigaretten. Dat was alles wat de kast bevatte!

Raffles liet zuchtend een van die doosjes in zijn zak glijden, en bromde:

— De raad van Brand was dus goed, en ik had naar hem moeten luisteren, toen hij mij voorspelde, dat ik mijn tijd nutteloos zou verspillen. Maar ik dacht werkelijk dat de man rijk was aan contanten. Laten wij eens zien, wat het schrijfbureau oplevert — ik heb nog tijd in overvloed.

Het schrijfmeeubel was een bureau met een jalouziesluiting, en alles was op slot, maar Raffles has geen tien minuten noodig, om de kap te openen, en de twee zijdeurtjes.

Hij vond een kistje waarin vier sigaren, enkele fotografiebenoodigheden, enkele fleschjes met een onbekenden inhoud, die echter naar een sterk zuur rook, een geladen browning van klein kaliber, drie verschillende plattegronden van Londen, een opschrijfboek, gevuld met een allegaartje van onbegrijpelijke aantekeningen, adressen, optelsommetjes, en schetsteekeningen, naar het scheen van huizen, waarvan Raffles de beteekenis niet dadelijk begreep.

Hij ontdekte verder een cartonnen doos met een aantal brieven er in, waarvan hij er enkele haastig doorlas. Langzaam deed hij die brieven weer in de doos, met een pijnzand gezicht, en een zonderlinge uitdrukking in zijn oogen.

— Vreemd! mompelde hij.

Hij deed alle brieven weer in het cartonnen doosje, op een na, die hij in zijn binnenzak liet glijden, waarop hij zich bedacht, den brief weer te voorschijn haalde, en achter den lederen binnenwant van zijn deukhoed stak.

Hij verzamelde al zijn instrumenten weder, deed het bureau behoedzaam dicht, trok de dunne, gummi handschoenen uit, die hij bij zulke ondernemingen vaak placht te dragen, keek nog eens rond in het vertrek, en betrad toen opnieuw de gang.

Hij liep ze geheel ten einde, en klopte toen zachtjes op de deur van de slaapkamer.

Hij kreeg geen antwoord, draaide langzaam de kruk van de deur open, en tot zijn verbazing opende zich die gemakkelijk.

Raffles richtte onmiddellijk, tegelijk met zijn browning, het licht van zijn zaklantaarn op het bed.

Het was onbeslagen.

Raffles liet een heel zacht gefluit hooren, stak zijn revolver op, en zei halfluid:

— Dat is al heel vreemd! Brand kan zich toch niet vergist hebben, toen hij mij kwam rapporteeren, dat Keraban Ibrahim om half twaalf uit den schouwburg naar huis was teruggekeerd? Het is niet zijn gewoonte om zich te vergissen! Natuurlijk is het mogelijk, dat onze Turk een oogenblik later het huis weer heeft verlaten, maar hoe valt dat te rijmen met zijn regelmatige gewoonte? Zonderling — zeer zonderling.

Raffles dacht nog een kort oogenblik na, en toen verliet hij haastig de kamer, sloot de deur, beklom als een kat de trap naar de verdieping, en luisterde even voor de deur van

een kamer, waar hij wist dat de bediende moest slapen. Geen enkel geluid deed zich hooren.

Raffles klopte ook hier aan, steeds luider, toen hij geen gehoor kreeg, en tenslotte opende hij de deur, en keek in de kleine kamer rond.

Er stond een een persoonsbed van mahoniehout, en het was zelfs niet aangeroerd.

— Begrijpe dat wie kan! mompelde Raffles. Zou onze Turk plotseling op reis zijn gegaan? Maar waarom — in het holst van den nacht? Daar hangen de overjas en de hoed van den bediende! Daar staan ook de bruine schoenen, waarmee Brand hem heeft zien loopen, van daag nog, toen hij boodschappen ging doen. En in de slaapkamer van zijn meester heb ik het groote reisvalies zien staan. Maar wacht eens — die brief — die ledige brandkast — die nagemaakte „Kunstvoorwerpen” — —

Er kwam een eigenaardig licht in de oogen van Raffles, hij deed de deur dicht, en hij daalde de trappen weer af, zonder er zich veel om te bekommeren of iemand hem hoorde, want hij wist het nu wel zeker, dat de Turk evenmin als zijn knecht zich in het huis bevonden.

Hij liep nog even de eetkamer binnen, trok een lade van het buffet open, nam een paar van de splinternieuwe, zilveren lepels in de hand, boog ze, bekeek het merk, wierp ze weer in de lade, en bromde verachtelijk:

— Alpacca! Goede hemel — ik ben terecht gekomen bij een Operette Turk, en wat nog veel waarschijnlijker is — bij een soort collega! Men moet maar geluk hebben! Nu, het is de eerste keer niet, en het zal ook wel niet de laatste zijn. Brand zal in zijn vuistje lachen, die schelm!

Raffles ging de achtertrap af, om langs denzelfden weg terug te gaan en het huis te verlaten, dat hem niets dan teleurstellingen had gebaard, toen hij verbaasd bleef staan omtrent het midden van de smalle gang met de groote, vierkante plavuizen.

Zijn oor ving een gerucht op als van een zacht gebrom, een gegons, voortgebracht op een afstand, dien hij onmogelijk kon taxeeren, maar dat stellig onder den grond zijn oorsprong had.

Raffles voelde den vloer onder zijn voeten heel zachtjes trillen.

Vol verbazing bleef hij staan, na zijn lamp te hebben uitgeknipt om destebeter op zijn ooren te kunnen vertrouwen.

Het geluid was een regelmatig, snorrend

gonzen, heel zacht, zoodat het klonk als het brommen van een groote vlieg.

En de vloer trilde mee, met dat onderaarsch gebrom.

Eensklaps hield het gonzen en daarmee ook het zachte beven van den vloer op.

Gedempt door den afstand en heel zacht klonken een paar korte slagen.

Raffles ging op zijn knieën liggen, en drukte het oor tegen den steenen vloer. De slagen herhaalden zich, nu sneller achter elkander, soms klonken er twee, drie tegelijk.

Na een kwartier ongeveer hield dit geluid weer op, en werd vervangen door het gonzend gebrom.

Dat geluid maakte alleen maar een electrische motor, overwoog Raffles bij zich zelf. En die motor loopt naar allen schijn onder den grond, en niet in het aangrenzende huis, want daarvan ben ik gescheiden door twee muren en een gang, en ik zou het onmogelijk kunnen hooren, want er zijn twee muren en een gang. Het trillen van den vloer zou in het geheel niet te vernemen zijn. Bij den baard van den Profeet, om in den stijl van mijn vriend den Turk te blijven — daar moet ik het mijne van hebben!

Raffles knipte opnieuw zijn lamp aan, liep de gang geheel ten einde, en kwam nu te staan, voor de bovenste trede van een steenen wenteltrap die naar de kelderruimte voerde.

Hij had zijn browning ter hand genomen, want hij gevoelde instinctmatig, zonder te kunnen verklaren waarom dat hem gevaar dreigde.

Op zijn teenen sloop hij de trap af, die twaalf treden telde.

Hij kende de inrichting van deze kelders op zijn duimpje.

Zoo sterk was het geheugen van Raffles voor dergelijke dingen, ook al was het jaren geleden, dat hij ze gezien had, dat hij zijn zaklamp opnieuw doofde, toen hij de twaalfde trede achter zich liet.

Het geluid was nu veel duidelijker hoorbaar, maar nog altijd viel het moeilijk er den juisten aard van te bepalen.

Maar die zonderlinge afwisseling van gonzend gebrom en korte slagen bracht Raffles op een gedachte, die hem de wenkbrouwen deed fronsen.

— Maar — het lijkt er veel op, alsof hier onder den grond ergens een tunnel geboord wordt.

Hij zou dezen gedachtengang gaarne hebben voleindigd, maar hij kreeg er de gelegenheid niet toe, want een invloed van buiten maakte

het plotseling noodzakelijk, zijne gedachten op geheel andere zaken te richten.

Hij hoorde zachte en lichte schreden, en voor hij er zelfs aan had kunnen denken, weer licht te maken, voelde hij zich aangegrepen door acht, tien knifsten, twee armen werden van achteren om zijn hals geslagen, en toen werd het licht,

maar het was niet zijn eigen lantaren, die dat licht verspreidde.

Het schijnsel bestraalde voor een kort oogenblik zijn gelaat, en toen zeide een stem ruw en bevelend :

— Bindt hem, en voert hem naar den baas!

—

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 300000 per dag

—

HOOFDSTUK II.

ONDER DE BANKROOVERS.

Raffles had nog nimmer een beweging gemaakt, die niet doeltreffend was, en waarvan hij geen nuttig resultaat kon verwachten, en daarom hield hij zich thans volkomen kalm, zoodra hij zag, dat de overmacht groot, en verzet nutteloos was.

Hij zou zijn krachten tot gelegener tijd bewaren, zoo besloot hij, waar hij ze beter kon gebruiken dan in deze nauwe gang, waar men zich ternauwernood roeren kon.

De gang liep langs een grooten wijnkelder, zooals Raffles zeer goed wist, en daar werd hij binnengebracht door een smalle, houten deur, die slechts met een klink gesloten was.

De kelder was vrij heder verlicht door een eenvoudige elektrische lamp met een kap van melkglas. Raffles wist dat die lamp er hoogstens eenige dagen, misschien een week kon hangen.

Het gerucht dat hij gehoord had, was plotseling opgehouden, blijkbaar na ontvangst van een waarschuwing, en hij zag bij een tweede deur, die altijd stevig gesloten was geweest, en naar een anderen rommelkelder voerde een paar mannen staan, die verbaasd naar hem keken.

Dicht om hen bevonden zich vijf mannen, allen gestoken in nieuwerwetsche werkpakken, de zoogenaamde overals, een soort van hansoppen, zooals ze in Amerika door de arbeiders gedragen worden, en die men over zijn kleederen kan aantrekken.

Onder hen erkende Raffles onmiddellijk Karaban Ibrahim, den bewoner van het huis.

Hij begon glimlachend, en zonder eenige vrees te toonen:

— Dat is een vreemd en onaangenaam slot, mijn waarde heer Ibrahim, van een goed begonnen avontuur! Om u de waarheid te zeggen — het is alleen mijn eigen schuld, en ik heb ditmaal mijn toebereidselen op een schandelijke wijze veronachtzaamd. Ik had beter infor-

maties moeten inwinnen. U is heelemaal geen Turk, is het niet?

— Dat kon wel eens waar zijn! antwoordde Ibrahim grijnzend.

— Uw zilver is alpacca, Uw chineesch porselein wordt in Duitschland vervaardigd, en U ontvangt wel eens briefjes van een zekere Alice die U aanspreekt op een wijze, waaruit overduidelijk de relaties blijken, die tusschen U beiden bestaan, en die tegelijkertijd voldoende Uw ware beroep belichten. Is dat zoo?

Het gelaat van Ibrahim vertrok, en in zijn oogen wisselden bewondering, woede en schrik met elkander af.

— Een collega, niet waar? vroeg hij spottend.

— En een collega, die van nacht zijn tijd wel beter had kunnen besteden, zeide Raffles met een zucht. Ik schijn hier overigens even welkom te zijn als een paard in een glaswinkel. Maar laat U toch vooral door mij niet storen, mijne heeren, en ga voort met Uw belangwekkenden arbeid, waarvan ik den aard wel kan raden, maar niet doorgronden.

— En — wat raad je dan wel? vroeg Ibrahim weer.

— Wel, het is duidelijk dat gij nu hier ergens een tunnel graaft, met behulp van een electrisch gedreven graafmachientje. Nu en dan moet ook de rots met het houweel worden aangetast. Nu graaft men een tunnel in Londen gewoonlijk niet voor zijn plezier, en in ieder geval graaft men haar openlijk, midden op den dag, en met een doel, waarvoor men kan uitkomen! Maar doet men het 's-nachts, en van een huis uit, dat bewoond heet te worden, door een schatrijken Turk, maar waarin men niets anders dan bazarboel aantreft, dan vernauwt zich aanstonds de kring der mogelijkheden, en wij kunnen gerust aannemen, dat die tunnel aan den anderen kant uitloopt in de kelders van een bank — de Metropolitan Bank bij voor-

beeld.

Ibrahim had geen oog van Raffles afgewend terwijl hij sprak. Hij zeide nu nadenkend over zijn kin wrijvend :

— Je drukt je merkwaardig goed uit, vriend. Gentlemaninbreker, hé ? Ik ken het slag, maar ik kan niet verzekeren, dat ik er van houd. Allemaal aanstellers en marktbedervers. Doen het uit sportiviteit, of weet ik veel ! Nu, wij zijn hier maar eenvoudige jongens, maar wij kunnen hier geen pottekijkers gebruiken !

— Wel, U kunt mij moeilijk voor de voeten werpen, dat ik er op heb aangedrongen, om hier te blijven, hernam Raffles kalm.

— Grapjes ook nog ? Maar we willen je juist hier houden, totdat we precies weten wie je bent ! hernam Ibrahim dreigend. Ik houd niet van jouw soort. Altijd smoesjes en zien hoog op ons neer ! Wie zegt me dat je geen stille bent ?

— Dan is het er een van een bijzondere soort, baas, liet de stem van een grooten kerel met vuurrood haar zich hooren, die zich van de tasch van Raffles had meester gemaakt, en ze had geopend.

— Wat heb je daar ? vroeg Ibrahim kortaf.

— Wel, zijn tasch met nifterikken en loenschie kienen ! antwoordde man, en hij liet een paar van de valsche sleutels, en de fijne, stalen instrumenten zien.

Ibrahim behoefde er slechts een blik op te werpen om aanstonds overtuigd te zijn, dat hij inderdaad te maken had met een inbreker.

Zijn gelaat veranderde van uitdrukking, en zijn stem klonk bijna vriendelijk toen hij hernam :

— Ik heb je niet willen beleedigen, kameraad, je trof het ongelukkig, dat je net mijn huis had uitgepikt. Mijn schuld is het niet. Jongens, maak die touwen maar weer los, en laat hem gaan. De eene kraai pikt den anderen de oogen niet uit ! Of nog beter — misschien kun je ons wel helpen ! Je hebt daar fijne bullen in je tasch — je bent zeker een eersterangs kraakzetter !

— Daar zou over te denken vallen ! antwoordde Raffles met een glimlach, en de roodharige wilde juist beginnen, het dikke touw weer te ontknoopen, waarmede de armen van Raffles op zijn rug waren gebonden, toen een stem bij de tweede deur zei :

— Niet te haastig ! Wacht eens een oogenblikje, Jack !

De stem was die van een vrouw. Zij was zooveen door den tweeden doorgang binnen gekomen, en vertoonde zich nu, onder het licht van de lamp aan de zoldering, als een nog jonge

zwartharige vrouw, met een regelmatig, en zelfs mooi, maar hard gelaat, en die een soort van witte doktersjas over haar kleederen had aangeetrokken, bedekt met puin en aarde.

— Een collega, Alice, riep Ibrahim uit. Je zult er om lachen. Hij heeft het heele huis onderstoven gehaald, en je brieven gelezen !

De vrouw kneep de lippen dicht opeen, en haar oogen vlamden. Toen beet zij Ibrahim toe :

— Is dat om te lachen ? Misschien denk je daar straks wel anders over, Jerry Malone ! Blijf van die touwen af, rood varken ! Je hebt me toch wel verstaan ?

Verschrikt op het hooren van de schelle stem liet Jack zijn groote handen vallen.

Maar Raffles had de ooren gespist, toen de vrouw den waren naam noemde, bij ongeluk of met opzet, van den gewaanden Turk. Want Jerry Malone was een bekend bendelid, door de politie reeds lang gezocht, en die dus op dit oogenblik zeer waarschijnlijk, een of andere uitstekende vermomming droeg. Want Malone had een breede tronie met zware kaken, als van een roofdier en hij was bijna, kaalhoofdig terwijl de schatrijke Turk Ibrahim een keurig puntbaardje droeg en sluik, maar overvloedig, zwart glanzend hoofdhaar had. Aan de identiteit van de vrouw echter twijfelde hij geen seconde. Het was Alice Brix, beter bekend bij de kameraden onder haar bijnaam van „Zwarte Lies”. Een zeer gevaarlijke vrouw, eveneens lid van een bende, die reeds een vijftal jaren van haar korte leven in de gevangenis had doorgebracht.

Hij wist zeker, dat hij haar vroeger reeds eenige malen vluchtig gezien had, een keer tijdens een hevig gevecht in een dievenkelder, niet hier, maar te Parijs, waarheen de vrouw toen gevlucht was. Dat moest een jaar of vier geleden zijn. Even daarna wandelde Zwarte Lies voor de zooveelste maal de gevangenis weer eens binnen.

Zij was langzaam op Raffles komen toelopen, en keek hem aan, alsof zij hem met haar zwarte oogen trachtte te doorboren.

Raffles zag aan de uitdrukking van haar gezicht, dat zij zich alle moeite deed, orde te brengen in hare gedachten, en door te dringen in de duistere gangen van haar geheugen.

Hij beantwoordde haar blik rustig, en wachtte af, uiterlijk volmaakt kalm, ofschoon een soort instinct hem waarschuwde, dat die vrouw daar in haar witte werkjasje, heel waarschijnlijk zijn leven of zijn dood in haar kleine, goed onderhouden en fraai gevormde handen hield. Alice

wreef zich eens over het voorhoofd, en zei toen peinzend :

— Vreemd is dat — ik weet bijna zeker dat ik dien man vroeger heb gezien, en nu niet bepaald als mijn vriend. Ik kan mij alleen niet herinneren, waar en wanneer dat was. Misschien kom ik er nog wel op. Maar in ieder geval — laat hem niet gaan, of je zou er wel eens berouw van kunnen krijgen. Er is iets in me dat me zegt, dat die man onze natuurlijke vijand is! Hoe heet je ?

— Jimmy Carnavon! antwoordde Raffles, den naam noemend, dien hij bij soortgelijke gelegenheden meestal opgaf.

— Nu dan, Jimmy Carnavon, we zullen je een tijdje bij ons houden, met je welnemen — en trouwens ook zonder dat. Ik moet eens nadenken — — —

Raffles haalde de schouders op. Hij gaf zijn gelaat echter een knorrige uitdrukking, toen hij zeide :

— Dat is een onaangename tijding, Zwarte Lies! Ik had liever naar huis willen gaan!

— Hoe ken je mijn bijnaam ? vroeg ze levendig.

— Wie van de jongens kent die niet ?

— Je kent er dus een paar? Noem er eens eenige!

— Ted Blackpool, Dave Roseberry, Dan O'Malony, somde Raffles op goed geluk op, zich deze namen herinnerend uit een strafzaak, die zich pas kort geleden had mogen verheugen in de belangstelling van de Londenaars.

— Ted en Dave zitten in de kast, hernam Alice, Raffles nog steeds aanziende met haar zwarte, felleoogen. Maar dan is wel voldoende, denk ik. Dan, kom eens hier!

Even liep er een korte trekking over de gelaatsspieren van Raffles. Dat trof al heel ongelukkig! De kerel scheen deel uit te maken van dat zonderlinge troepje tunnelgravers.

In de deuropening verscheen een man die knorrig zei :

— Wat moet je van me ? Ik moet bij den motor blijven, als je dat maar weet! Het ding kan geen oogenblik alleen worden gelaten.

— Ken je dezen man, Dan ? vroeg Alice hem op Raffles wijzend.

Dan Malony kneep zijn groengrijze oogen half dicht, nam Raffles van top tot teen op, krabde zich eens achter het oor, en scheen diep en ernstig na te denken.

— Ik geloof niet dat ik hem ken, zeide hij eindelijk, maar zijn gezicht herinnert me sterk aan iemand, met wien ik geknokt heb — laat

eens kijken — dat moet een jaar of vier geleden zijn geweest! Maar ik kan onmogelijk zeggen waar of wanneer dat was!

— Dat is toevallig — zoo vergaat het mij ook juist! riep Alice uit, wier oogen flikkerden. Daar moet ik het mijne van hebben. We houden hem hier, tot de chef komt. Die heeft meer verstand dan een van ons allemaal, en die moet het maar uit zien te visschen. Maar ik acht het niet verantwoord, om hem te laten schieten, vooral niet als het waar is wat ik vermoed! Jongens wat zouden jullie dan een prachtige vangst hebben gedaan! En nu maar weer aan het werk, want er is al te veel verloren tijd. Laten twee van jullie bij hem blijven. Nu en dan zal ik een kijkje komen nemen!

De vrouw moest wel veel invloed hebben, want zonder eenige tegenwerpingen gingen alle kerels op twee na weer in den aangrenzenden kelder, en een oogenblik daarna klonk weer het gezond gegrom van den electromotor, waarvan het doel en de oorzaak nu wel duidelijk waren.

Alice kwam langzaam terug loopen, ging vlak naast Raffles staan, bracht haar mond aan zijn oor, en fluisterde :

— Ik vergis mij niet — jij bent het immers, John Raffles ?

Raffles haalde alleen maar de schouders op, en gaf ten antwoord :

— Je slaat me wat te hoog aan, Zwarte Lies! Zoover heb ik het nog niet gebracht.

— Toch waar? Nu de chef moet dat aanstonds maar uitmaken — want die kent hem toevallig bijzonder goed, en in vrij wat vermommingen!

En na Raffles een wrang glimlachje te hebben toegeworpen dat heel weinig goeds voorspelde, ging zij op haar beurt den tweeden kelder in, die eveneens goed was verlicht, en waar zich de motor bevond, die, met behulp van een lang snoer, wie weet op hoe verren afstand de aarde loswroette in de tunnel, welke de bandieten groeven.

Raffles bleef alleen met twee van de mannen, en hij begon onmiddellijk zijn kansen tot ontsnappen te berekenen. Wie de chef van deze onderneming was, wist hij volstrekt niet, maar dit stond wel vast, dat zijn leven geen penny meer waard zou zijn, als die aanvoerder hem werkelijk als Raffles herkende — als de man dus, die een strijd op leven en dood voerde met de Engelsche misdadigersbenden.

Een van de mannen was de roodharige Jack, en de ander een klein kereltje met een vossen-gezicht, en dat hij had hooren aanspreken

met den naam van Tom Custard.

Zijn beenen waren vrij, maar zijn armen waren stevig gebonden, en door iemand die het vak verstond, met een touw, zoo dik als een pink. En van goede hoedanigheid.

De deur naar de gang was, zooals gezegd, alleen gesloten met een klink, maar het zou krankzinnigheid zijn, te willen trachten, die deur te openen, terwijl zijn handen op zijn rug gebonden waren. Hij zou het kunnen met zijn knie, of desnoods met zijn tanden, maar voor zoiets is tijd noodig, en in dien goed verlichte kelder zou hij onmiddellijk door een kogel achterhaald zijn, voor hij nog vijf stappen had gedaan.

En de kleine man met het vossengezicht had Raffles eens aangekeken, en toen met een zoetzuur, veelbetekenend lachje een groote browning te voorschijn gehaald.

— Ik wil je wel verklappen dat ik de beste schutter van den heelen troep ben! had hij grinnikend tot Raffles opgemerkt, en daarna had hij hem niet meer uit het oog verloren.

Iemand van de werklieden had de tusschen-
dur gesloten — en Raffles achtte den toestand nog niet geheel en al hopeloos.

Zooals gezegd, bevond hij zich in een ledigen wijnkelder, waar zich nog slechts het rek bevond dat vroeger de wijnflesschen gedragen had, en dat was van ijzer, op sommige plaatsen zwaar verroest.

Er stonden hier en daar nog wat vaten en kisten, met stroo en geledigde flesschen, en dat was alles.

Raffles tengerde naar dat ijzeren rek toe, en ging er tegen aanleunen, terwijl hij knorrig en luid bromde:

— Ik hoop dat die baas van jullie gauw komt, want het is geen pretje om hier te moeten wachten!

Achter zijn rug betastten zijn vingers het ijzeren rek.

Het was opgebouwd uit zoogenaamd hoekijzer en de kanten van de draagstijlen waren hoekig, en door de roest ook rasperig hier en daar.

En heel zachtjes en voorzichtig, voortdurend pratend, zoodat hij nu en dan met een ruk over-eind kon komen, zonder dat het argwaan baarde, en zooals iemand doet, die met veel nadruk wil verzekeren, begon Raffles te werken.

En tot zijn onuitsprekelijke blijdschap voelde hij nu en dan een paar vezels knappen. Hij wist dat het lang zou duren, maar het ging dan toch. Hij moest nu maar hopen, dat die baas, wie hij dan ook zijn mocht, niet al te spoedig zou komen

opdagen, want dan was zijn lot bezegeld, indien de aanvoerder werkelijk iemand was, die Raffles vroeger ontmoet had, en hem in deze vermomming zou herkennen. Zoo groot was de haat van Londens benden jegens den grooten avonturier, dat hij op deze zelfde plek zijn graf zou vinden, wanneer de kerels ook maar een vermoeden hadden, met hun gevaarlijksten vijand te hebben te doen.

Hij verhaalde druk van vroegere heldenda-
den, van inbraken en overvallen, zorgdragend, dit verhaal met allerlei vaktermen en volks-
uitdrukkingen te doorspekken, en telkens werd het strak gespannen touw een weinig dunner, en voelde hij de knelling ervan verslappen.

Zijn beide bewakers lieten hem kalm praten, maakten nu een opmerking, grinnikten eens, en begonnen tenslotte aan een soort van avondmaal dat zij uit een knapzak van grof linnen opdolven. Het bestond uit brood, roggebroomd en kaas. Zij kauwden traag naast elkander gezeten, en zonder dat Tom Custard ook maar een oogenblik zijn browning losliet. Jack scheen voornamelijk op zijn handen te vertrouwen, die reusachtig groot en gespierd waren.

Na het brood kwam het dessert.

Ieder haalde een papieren zak vol pruimen te voorschijn, en begon met smaak van de sappige vruchten te eten, de pitten onverschillig uitspuwend.

Raffles keek een oogenblik zwijgend toe, en zei toen met een verlangenden klank in zijn stem:

— Daar zou ik ook trek in hebben. Mijn mond is heelemaal uitgedroogd van het praten! Hebben jullie er twee te missen, jongens?

Zonder iets te zeggen stond Jack op ging op Raffles toe, en duwde hem grijnslachend twee groote, gele pruimen in den mond.

Raffles knikte hem toe, en terwijl hij het zachte vleesch van de pruimen opat, kwam hij langzaam naar voren loopen.

Zijn blikken gingen in het rond, en hij mat zorgvuldig den afstand die hem van de gangdeur scheidde, toen hij vlak onder de elektrische lamp stilstond, waarvan zijn hoofd slechts een paar decimeters verwijderd was.

Jack was weer naar zijn plaats terug gegaan, en beëindigde zijn maal.

Raffles had nu nog alleen maar de twee pruimenpitten in den mond.

Hij boog het hoofd een weinig achterover, en plotseling, voor een zijner bewakers erop verdacht was, blies hij met alle kracht de twee

harde pitten tegen het gloeipeertje. Een ervan trof doel, en met een knappend geluid sprong het peertje uiteen, en het werd stikdonker in den kelder. Tegelijkertijd en met een laatsten ruk trok Raffles het touw stuk, en dook meteen zoo diep hij maar kon in elkaar.

En dat was een zeer verstandige maatregel, want op hetzelfde oogenblik dat de duisternis viel, vuurde de als een dolle vloekende Tom in zijn richting.

Steeds in gebukte houding was Raffles met vier sprongen bij de deur en rukte ze open.

Tom schoot nog eenmaal, en miste opnieuw — maar hij scheen nu een ander te raken, daar in

de duistere gang, die een vloek liet hooren, en Raffles in de borst greep.

Deze rukte zich los, maar er was reeds geen doorkomen meer aan, zooals hij wel zag.

Want in de gang stonden juist weer een half dozijn kerels, die allen hun revolver getrokken hadden op het hooren van de schoten, en hij werd weer naar binnen gedrongen, de deur viel opnieuw dicht, en er kwamen mannen toesnellen met elektrische zaklantaarns, en Raffles begreep dat hij tien seconden te laat was geweest! Want een paar stemmen riepen vol eerbied:

— De Chef!

۲۱۲

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

۲۱۳

HOOFDSTUK III.

LEVEND BEGRAVEN.

De man die zoeven was binnen getreden hield een zakdoek in zijn hand, een keurigen, sneeuwvitten doek van batist, en bette daarmee zijn oor, rustig, maar met een dreigend gelaat, terwijl hij naar Raffles keek, die weer door een achttal kerels omringd was, en twee daarvan hadden den loop van hunne brownings tusschen zijn ribben gedrukt, bereid, om op het minste teeken van hun aanvoerder den trekker over te halen.

De man met het bloedende oor was bijna zes voet lang, en naar de laatste mode gekleed, een beetje fatterig zelfs, en hij had blijkbaar zoeven een lange stofjas aangetrokken, om zijn elegant avondtoilet te beschermen tegen het stof en het gruis hier beneden, onder den grond.

Hij had een tamelijk smal gelaat met scherpe-grijsgroene oogen, die op dit oogenblik op een onaangename, wraakzuchtige wijze flikkerden, terwijl hij Raffles onafgebroken bleef aanzien.

Het was alsof hij zoeven zijn club of zijn loge in den schouwburg had verlaten, en zoo maar eens een kijkje kwam nemen. Toch was het duidelijk, dat iedereen daar in dien kelder hem vreesde en hem gehoorzaam was, want allen stonden doodstil en in eerbiedige houding, en de rampzalige Tom wist niet waar hij zich bergen moest, en trachtte zich bleek en bevend uit de voeten te maken, toen de heldere, luide en bevelende stem van den zoeven binnengetrede man hem met een schok deed stil staan.

— Het schijnt dat ik mij in de deur vergist heb, Tom Custard, en hier in een schiettentje verzeild ben geraakt, inplaats van in een kelder, waar hard gewerkt wordt. Ga je er een gewoonte van maken, jongeman, op die wijze je chef te begroeten?

— Neem me niet kwalijk meester, maar ik kon niet weten — het was op een ander gemunt — ik beschouwde het als mijn plicht — — — begon Tom op bevenden toon.

— Stil maar, dat begrijp ik wei! viel de man hem in de rede. De kogel was bedoeld aan het adres van dien snitter daar, die zoo onbeschaamd staat rond te kijken, en dien ik geloof te herkennen!

— Heb ik het jullie niet gezegd! gilte een schelle, hooge stem, de stem van Alice Brix, die zich met oogen, fonkelend van haat door de mannen had heengedrongen, en nu vlak voor Raffles stond met de handen in de zijde, als een woedende furie. Ik wist immers wel, dat ik mij niet vergist had. Ik heb het dadelijk gezegd. Is het niet, Raffles, dat ik je onmiddellijk doorzien had? Je kunt mij niet bedotten, en — — —

— Ik geloof, bij mijn ziel, dat mejuffrouw Alice Brix zich veroorlooft, het woord te voeren, zonder dat ik haar daartoe verlof heb gegeven. merkte de meester ijskoud op, terwijl hij haar een blik toewierp, die haar leek te doen verstijven.

Zij mompelde iets, trad terug in de rijen van de mannen, en zeide op zachten toon iets tot Ibrahim, die een snellen, boosaardigen blik in de richting van zijn chef wierp. Deze was echter reeds voortgegaan:

— Tom Custard, wees zoo goed, en verhaal mij wat er hier is voorgevallen, maar kort alsjeblieft, kort en duidelijk.

En Tom verhaalde hoe men den indringer gesnapt had, en hoe men hem gevonden had, in afwachting van de komst van den chef. Hij besloot:

— Maar die kerel moet den duivel in het lijf hebben, en hij is zoo slim als een vos! Jack en ik hadden pruimen voor dessert, hij vroeg er een paar, en ik geef U te raden wat hij met de pitten deed!

— Ik ben nooit sterk geweest in het oplossen van raadseltjes, Tom! Zeg het maar! zeide Meester kortaf.

— Hij blies de pitten tegen de lamp, en hij liep naar de deur!

— Zeer fraai! Heel goed bedacht. Maar hij was toch gebonden?

— Natuurlijk was hij dat, en met een stevig touw ook!

— Maar ik zie dat hij nu vrij is! hernam de Meester, en hij fronste zijn zwarte wenkbrauwen.

— Een kleine truc, waarde heer — stuk

gewreven tegen den scherpen kant van dat wijnrek daarginds! zeide Raffles op zijn beminlijksten toon.

Het gezicht van den Meester vertrok even, en toen kwam hij langzaam op Raffles toelopen, tot hij vlak voor hem stond.

Hij bestudeerde met de grootste aandacht iederen trek van dat onbevreesde, kalm naar hem toegewende gelaat, en zijn oogen kregen een staalharde uitdrukking, toen hij langzaam zeide:

— Er kan niet aan getwijfeld worden — die man is John Raffles.

Er ging een dof gebrom van wraakzucht op onder het dozijn mannen, dat nu den kelder vulde, en menige hand ging onwillekeurig naar den zak, waarin mes of revolver zich bevond.

— Wat deed je hier? ging de Meester voort, Raffles strak aanziende.

— Wel, ongeveer hetzelfde als Uw mannen, waarde heer, maar niet zoo bewerkelijk! gaf Raffles ten antwoord. Ik hoopte in de woning van mijnheer Ibrahim iets van waarde te vinden, en ik moet erkennen, dat het de grootste en de zotste vergissing van mijn leven is geweest. Ik kan mij geen geval herinneren, waarin ik mij zoo schandelijk misrekend heb! En nu zal het einde de lasten moeten dragen!

— Daar ben ik ook bang voor! hernam de Meester lakoniek. Heb je er eenig denkbeeld van, wat hier verricht wordt?

— Nu, het zou dwaasheid zijn, als ik voorgaf te gelooven, dat Uw mannen hier verstoppertje of stuivertje verwisselen spelen! Zij graven een tunnel, tenminste als niet alle teekenen bedriegen.

— Goed opgemerkt! En wat zou het doel van zulk een tunnel kunnen zijn?

— Mij dunkt dat de vraag maar op één wijze beantwoord kan worden! antwoordde Raffles schouderophalend. Het is niet aan te nemen dat Uw mannen zich hier ophouden met de exploitatie van een steenkolenmijn. Ook acht ik het niet geloofwaardig, dat zij hier naar goud of diamanten delven — tenminste niet rechtstreeks! Zij hopen wel goud te vinden, maar dat goud bevindt zich in de brandkasten van een bank of een soortgelijke inrichting.

Het gelaat van den Meester kreeg een vreeselijke uitdrukking. Zijn stem had een sissenden klank gekregen, toen hij langzaam zeide:

— Weet je wel, John Raffles, dat dit een uiterst gevaarlijke wetenschap is, en dat menschen, die onze geheimen verrast hebben, zelden oud worden?

— Dat heb ik bij geruchte wel eens vernomen! antwoordde Raffles bedaard.

— Weet je wie we zijn?

— Wel, een troep bankroovers! Een paar van de heeren bandieten meen ik vroeger wel eens te hebben gezien, en heel zeker madame Alice! Maar ik geloof dat zij destijds hoogblond was. Uw titel komt me ook niet onbekend voor. Bedriegt mijn geheugen mij niet, dan werd op deze wijze de aanvoerder van de Bende Der Raven aangesproken en meer in het bijzonder van haar onderafdeeling „De Ridders van den Gonden Sikkels.”

— Dat kon wel zoo zijn, Raffles. Vertel mij eens — wat zou je gedaan hebben, als je die truc met de pruimenpitten eens een minuut eerder had toegepast?

— Wel, ik zou het eerste het beste politie-bureau hebben opgebeld.

— Heb je er eenig denkbeeld van, Raffles, dat je met deze en je vroegere verklaringen je eigen doodvonnis onderteekeet? vroeg de Meester op snerpenden toon.

— Zou het anders geweest zijn, als ik een uitvlucht had gezocht? vroeg Raffles op een toon van verbazing. Ik heb altijd gemeend, dat Donald Waybridge te schrander was, om zulke voorwendsels niet te doorzien.

De Meester was spierwit geworden. Zelfs de moedigsten onder de kerels die daar stonden, deinsden verschrikt achteruit bij het zien van dat vertrokken gelaat, krijt wit, waarop nu een helsche woede stond te lezen.

Hij was nog wat dichter bij Raffles gekomen, en beet hem toe:

— Je vonnis is geveeld. Niemand van deze mannen hier heeft ooit geweten wie hun meester was, en mocht dat ook nooit weten. Jij hebt mijn naam luid uitgeroepen, en verraden — een naam, die geheim had moeten blijven, op bevel van den Moloch! Je weet immers wie dat is? Je kennis is immers onbegrensd?

— Dat zou ik niet durven zeggen, maar ik weet dat de Moloch een heerscher is over alle benden van Londen en alle andere groot steden in Engeland! Ik weet dat jij ook hem gehoorzaamheid verschuldigd bent, Waybridge, en dat hij ook dit zaakje wel in laatste instantie zal hebben bedisseld.

— Nu, dan zul je ook onze wetten en voorschriften wel kennen?

— Zoo goed als ik jou vroeger gekend heb, Waybridge! En die kennismaking werpt nu helaas haar rente af in bloed, naar ik moet vreeszen. Nu, het zij zoo. Ik heb den dood altijd in de

oogen durven zien, en als het nu gedaan moet zijn, dan onderwerp ik mij.

— Wie praat er van bloed? hernam Waybridge langzaam. Er zijn andere middelen, om een lastigen bemoeial uit den weg te ruimen. Je hebt willen zien, niet waar, wat wij hier doen? Welnu, je zult het zien! Je hebt willen weten, waarop deze tunnel zou uitloopen? Welnu, ook dat zullen wij je toonen! Mannen, voert hem weg, en breng hem tot aan de plek, tot waar wij gevorderd zijn met onzen arbeid. En ik beveel jullie om den naam, dien jullie zooeven gehoord hebt, onmiddellijk te vergeten, en voor goed. Want wie hem zich ooit mocht herinneren, die heeft den langsten tijd geleefd! Vooruit!

De tusschendeur werd geopend, en Raffles werd den tweeden kelder binnengeduwtd. Hij zag daar een soort van zuiginstallatie staan, gedreven door een kleinen motor, waaraan de slang was gekoppeld van een boormachine, zooals ze ook in de steenkolenmijnen worden gebruikt.

In een der wanden van dezen kelder was een gat gebroken, omstreeks een meter in het vierkant, en daarachter begon de onderaardsche gang.

Vijf mannen gingen vooruit, daarop moest Raffles volgen, en de anderen sloten den stoet.

In het eerst moesten allen op hun knieën kruipen, bij het licht van een paar zaklampen, maar plotseling verbreedde de gang zich, en werd tevens zoo hoog, dat zelfs Raffles bijna rechtop kon staan.

Bij het schaarsche licht zag hij toch aanstonds dat hij zich hier bevond in een gang van veel ouderen datum dan die door de bandieten was gegraven.

Waarschijnlijk was deze tunnel reeds verscheidene eeuwen oud, en had misschien deel uitgemaakt van een of ander klooster. Raffles meende zich te herinneren, dat er op deze plek in Londen onder de regeering van Karel I verscheidene van die kloosters hadden gestaan, die door te troepen van Cromwell te vuur en te zwaard waren verwoest.

Hoe dit ook mocht zijn, hij bevond zich hier onder een of ander zeer oud gebouw, van groote uitgestrektheid, waaronder zich tal van gangen uitstrekten want bij het verdergaan ging hij tot driemaal een zijgang voorbij, waartoe een soort van poortje toegang gaf.

De gang liep een weinig omhoog, zeker wel zestig meters lang, en eindigde plotseling, boven aan een steenen trap.

Wie hier niet bekend was, of onvoorzichtig liep

zou zeer gemakkelijk hier den hals kunnen breken, want die trap, steil en smal, telde niet minder dan dertig treden, en daarenboven hield de wand aan eene zijde plotseling op. Wie dus slechts een enkele stap terzijde deed, zou zeker te pletter vallen op den bodem van een zeer ruimen kelder, helder verlicht door een aantal lampen, hier en daar aan wanden opgehangen, en die misschien vroeger wel een ridderzaal was geweest, of de zeer groote eetzaal van een klooster.

De zoldering werd op twee plaatsen gesteund door schraagbogen, rustend op dikke pilaren.

Deze kelder of zaal was op zijn minst veertien meter in het vierkant, en ondanks zijn toestand vroeg Raffles zich vol verbazing af, wat er zich wel boven die zoldering kon bevinden, en of die eeuwenoude pilaren op den duur het gewicht wel zouden kunnen dragen van de geweldige motorbussen waarvan er misschien honderden per dag over die plek heenreden!

Hij kreeg echter niet veel tijd om hierover na te denken, want hij werd vrij onzacht de steenen trap afgeduwtd, en had er al zijn aandacht bij noodig, om te zien, waar hij zijn voeten neerzette op de smalle, steenen treden, die nauwelijks tachtig centimeter breed waren.

En overal en altijd vergezelde hem de gewapende slang van de dinamo, daarboven in den kelder, die in verbinding stond met het boorwerktuig, dat nu echter zweeg.

Maar aan den voet van de trap verliet hem die geleiddraad om op te klimmen tegen een soort van houten stellage of steiger, bijna drie meter hoog, en te eindigen in het boorwerktuig, dat op dit oogenblik door twee mannen werd bediend, die zeer verbaasd omzagen bij het naderen van den stoet.

Op drie meter van den grond werd dus de tunnel voortgezet, en Raffles begreep dat men hier niet ver van de kelders van de Metropolitanbank verwijderd kon zijn. Het was een geweldige arbeid, die waarschijnlijk maanden in beslag had genomen — maar als de bende slaagde, dan zou zij ook ruimschoots voor al die moeite beloond worden, want Raffles wist zeer goed dat er sedert enkele dagen voor een waarde van een half miljoen pond Sterling goud in staven in de kelders van de bank aanwezig was.

Naar allen schijn hadden de bandieten het hierop gemunt.

Hij liet zijn blik in het rond gaan.

Deze zonderlinge, onderaardsche zaal bezat volstrekt geen meubelen, want daartoe kon men de kleine steiger moeilijk rekenen, met uit-

zonderig van een stoel, waarschijnlijk voor een waker en die geplaatst was aan den voet van de trap, die ongeveer op de helft van een der zijmuren ophield.

De toestand was dus zoo, dat trap, werksteiger en stoel zich alle drie aan een zijde van de zaal bevonden. Recht daartegenover bevond zich een achttal nissen met een onderlingen afstand van ruim anderhalven meter, bijna even zoo hoog, en waarin wellicht vroeger kleine beelden of vazen hadden gestaan.

Er was nog geen woord gesproken, gedurende den tocht, maar nu begon Waybridge weer, met een eigenaardigen klank in zijn stem :

— We zijn nu het doel genaderd, Raffles — of om volkomen juist te zijn : Jij hebt je doel bereikt. Je hebt toch alles goed kunnen zien, niet waar ?

— Zoo goed en zoo kwaad als het ging !

— Je begrijpt de beteekenis van dat gat, boven het platform van den werksteiger ?

— Natuurlijk! antwoordde Raffles schouderophalend. Het is het laatstestuk van het graafwerk, en als mijn topografische kennis van Londen juist is, en mij niet in den steek laat, dan kunnen wij hier onmogelijk ver verwijderd zijn van de goudkelders der Metropolitan Bank !

Het weerlichtte even in de groengrijze oogen van den Meester, toen hij zeide :

— Dus ook dat heb je geraden ? Nu, het doet er ook niet toe. Wij zullen je niet de kans geven, het verder te brengen ! Je mag ook nog meer weten, John Raffles ! Nog deze nacht, of uiterlijk in den nacht van morgen zal die gang daarboven lang genoeg zijn, en hebben wij ons doel bereikt. Het was lastig, want de grond is daar vrij slap, en wij hebben hier en daar de gang moeten stutten met zware balken, en zelfs nu en dan metselwerk moeten verrichten, om het grondwater tegen te houden, dat deze geheele zaal dreigde te vullen ! Maar die metselaars komen nu juist goed van pas ! Hola, jongens, daarboven, roep de metselaars, en vlug een beetje !

Een van de mannen liet de boormachine in den steek, kroop in de tunnel, en kwam een paar minuten daarna terug met twee witbestoven mannen, een nog met zijn troffel in de hand.

De Meester riep naar boven, zoodra hij hem zag :

— Hoe staat het met het metselwerk ? Is het water bedwongen ?

— Zoo goed als het ging, Meester, maar ik zal blij zijn, als het werk achter den rug is, antwoord-

de een van de mannen, zich het zweet van het voorhoofd wisschend. Dat duivelschewater heeft een geweldige kracht, en telkens likken nieuwe plaatwten te zijn, waar het water doorsiepert. De dWivel mag weten waar het vandaan komt!

— Hebben jullie metselsteenen over ?

— Heel wat !

— En kalk ?

— Een tobbe vol !

— Genoeg — om bij voorbeeld een van die nissen dicht te metselen ?

Een weinig verbaasd antwoordde de man daar op den steiger :

— Wel — meer dan genoeg, maar ik begrijp niet — —

— Dat is ook niet noodig ! viel Waybridge hem scherp in de rede. Laat een bak met kalk neer, en zooveel metselsteenen als je noodig denkt te hebben — Haast je wat.

Zonder verder nog iets te zeggen gingen de twee metselaars het gat weer binnen.

Daar beneden heerschte een diep stilzwijgen.

Iedereen keek naar Raffles, die zich hoog had opgericht, misschien in de hoop en de verwachting, een teeken van zwakheid of vrees, op dat mannelijke krachtig geteekende gelaat te zien.

Maar Raffles was even verbleekt, en dat was alles.

Want hij wist nu wat zijn lot zou zijn.

Waybridge draaide langzaam om hem heen, met een valsch lachje om de dunne lippen, en onderzocht met de grootste aandacht met eigen oogen het touw, waarmede Raffles opnieuw gebonden was.

Toen liet hij zich een zaklantaarn geven, en onderzocht achtereenvolgens de nissen.

De derde van den zaalhoek af bleek voorzien te zijn van een zeer zwaren, ijzeren ring, die in den achterwand gemetseld was.

De glimlach om zijn lippen werd duidelijker, en hij beval luid en scherp :

— Brengt hem hier !

Door twaalf sterke vuisten werd Raffles aangegrepen, en naar de nis gevoerd.

Hij moest zich diep bukken om er binnen te kunnen gaan.

— Kniel neder, met je gezicht naar de zaal gewend ! beval de meester kortaf.

— Ik heb nog nooit voor menschen geknield, zeide Raffles rustig, maar nu wil ik het doen, in het aangezicht van den dood.

En hij liet zich neer op de knieën. Zijn geboeide handen waren nu achter zijn rug. Waybridge was naast hem getreden, greep het

uiteinde van het touw, en maakte dat eigenhandig aan den zwaren ring vast.

— Zoo — en al was je nu Beelzebub zelf — je zou niet in staat zijn om je te bevrijden.

En hij trad buiten de nis. Niemand sprak een woord. Er waren er maar weinigen die huiverden.

Aan sterke touwen lieten intusschen de metselaars een kleine kuip met kalk en een paar manden vol splinternieuwe, roode metselsteenen naar beneden. Daarop klommen zij zelf naar omlaag.

Toen alles gereed was, zeide Waybridge met luide stem :

— John Raffles, je hebt willen zien wat de ridders van den Gouden Sikkel hier verrichten. Welnu, je hebt het gezien, en hierna zullen je oogen niets anders meer aanschouwen ! Je bent steeds een doodvijand geweest van onze benden, wij hebben je dood gezworen, en dit is je einde. Heb je nog iets te zeggen ?

— Wat ik te zeggen heb — dat is niet bestemd voor jullie ooren ! antwoordde Raffles ernstig. Doet Uw werk, beulen !

Snel werd de kuip met kalk en de mand met steenen tot vlak bij de nis getrokken. De metselaars knielden neder, en begonnen zwijgend en bleek met hun verschrikkelijken arbeid.

De eene rij steenen stapelde zich op de andere.

En het lichaam van den ter dood veroordeelden man verdween langzamerhand achter dien rooden wand.

Niemand zei een enkel woord.

De borst van Raffles verdween, en men zag nog slechts zijn bleek gelaat, dat was opgeheven.

De metselaars moesten uit hun gebukte houding opstaan.

Zij werkten vlug en handig.

Het haar van Raffles was nog slechts zichtbaar — toen verdween ook dat.

De stilte werd verbroken door een hysterisch lachje van Alice.

Zij was witter dan een doode. En haar oogen hadden een akelige uitdrukking, als van een krankzinnige.

Er bleef nog slechts een handbreedte over, en de steenen naderden den bovenkant van de nis.

En toen was het werk gedaan, en voor de opening verrees een muur, die binnen een uur verhard zou zijn, en lang voor dien tijd zou de gevangene gestikt zijn in die nauwe ruimte.

De Meester lachte kort, en zei, als een honend uitgeleide :

— Hier ligt John Raffles — hij ruste in vrede !

26

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

26

HOOFDSTUK IV.

HET VOORGEVOEL.

Charles Brand was dienzelfden nacht zelfs niet naar bed gegaan.

Wanneer Raffles zelf en geheel alleen op expeditie uitging, verzocht hij Brand steeds dringend, zich niet om hem te bekommeren, en zich ter ruste te begeven. Meestal volgde Brand dien raad op. Soms sliep hij dadelijk in, meestal echter duurde het lang voor de ongeestheid over het lot van den koelen avonturier hem toestond, zich te werpen in de armen van den weldoenden slaap.

Ditmaal echter was het hem volstrekt onmogelijk, zijn slaapkamer op te zoeken in het kleine heerenhuis, dat Raffles en hij sedert vrij langen tijd bewoonden in de Cromwell Street.

Brand was uiterst gevoelig voor allerlei indrukken, en dien geheelen dag had hij zich in den greep gevoeld van een angst, die hem maar niet wilde verlaten, en tot driemaal toe, vooruit wetend dat het nutteloos zou zijn, had hij getracht, Raffles van zijn voornemen af te brengen, zonder zelfs een deugdelijk motief te kunnen aanvoeren, want deze onderneming werd door Raffles gerangschikt onder de volmaakt ongevaarlijke. Geen electriche alarm-inrichting, geen gevaarlijke waakhonden, slechts een bediende, een telefoon die gemakkelijk was af te snijden, een huis dat men zonder eenig gevaar van te worden gezien kon naderen en binnen dringen — wat wilde Brand eigenlijk meer?

En toch had dat knellende gevoel van onrust en angst hem niet willen verlaten, en het was steeds erger geworden, van het oogenblik dat Raffles met een handdruk afscheid van hem had genomen met de glimlachende verzekering ook, dat hij om twee uur, uiterlijk half drie weder zou terug zijn.

En ofschoon Brand zelf zeer goed wist dat er zich belemmeringen konden voordoen, zooals een al te sterke brandkast, die het voor Raffles onmogelijk zouden maken, op den bepaalden tijd terug te zijn, zoo wentelde hij zich reeds om half een in dien nacht onrustig heen en weer op de rustbank in de kleine bibliotheekzaal, waarop hij zich had neergeworpen om te lezen,

ofschoon hem dit onmogelijk was, zoo zeer hield die zonderlinge, kwellende vrees voor een ramp hem gevangen.

Tenslotte hield hij het niet langer uit, veerde overeind, en mompelde in zich zelf, verward om zich heenziende:

— Raffles zelf zou mij uitlachen, vrees ik, maar het is alsof een waarschuwend stem mij zegt, dat hij in groot gevaar verkeert. Misschien is hij overvallen, misschien wel zwaar gewond! Die werkeloosheid is onduelbaar, en ik moet er het mijne van hebben! Ik ga naar het huis van dien Turk, al zou de onderste steen boven!

Hij snelde het vertrek uit, liep de gang in, en bleef in de vestibule verrast staan op het zien van een gedaante, die in gebogen houding op een der eikenhouten gangbanken zat, met het hoofd in de handen.

— Jij daar, Henderson? Waarom ben je niet naar bed?

— James Henderson, de reusachtige chauffeur, hief langzaam het hoofd op, en zei:

— U zult er mij om uitlachen, mijnheer Brand, maar ik heb volstrekt geen behoefte aan slaap. Ik voel mij zoo vreemd onrustig. Ik heb een soort van voor gevoel — hoe zal ik het noemen — U zult er om lachen, het is een gevoel alsof ik met zekerheid weet, dat Mylord in gevaar is!

— Jij ook? riep Brand in de hoogste verbazing. Dan kan het ook niet anders of het is zoo, James, want ik stond op het punt om naar dat huis te gaan, en mij er van te overtuigen, dat alles in orde is, al heeft Mylord mij dat ook honderdmaal verboden.

De reus was met een ruk overeind en op zijn groote voeten.

— Dan moeten wij gaan mijnheer Brand! zei hij kortaf. Ons gevoel kan ons niet bedriegen. Daartoe houden wij teveel van Mylord. Wie weet wat hem is overkomen. Laten wij ons wapenen, en mee nemen wat ons misschien van pas kan zijn. Het is immers een Turk?

— Dat zeide Mylord tenminste, James.

— Nu, dat zijn gevaarlijke rakkers, als men hen kwaad maakt! Ik ben dadelijk tot Uw dienst

— ik laat U niet alleen gaan!

De reus liep zoo vlug hij kon de breede trap op, en Brand ging zelf in de geheime bergplaats in de slaapkamer snel eenige voorwerpen bijeen zoeken, die hij wellicht noodig zou kunnen hebben.

Het eerst van al stak hij zijn browning in zijn revolverzak, maar hij nam ook eenige fijne werktuigen mee, om sloten en grendels te openen, gehoor gevend aan wie weet, welke zonderlinge aanmaning uit de wereld van het onbewuste.

Juist toen hij klaar was, en zijn overjas had aangeschoten kwam Henderson aanloopen, die een klein handvalies droeg.

De oogen van den reus hadden een vreemde uitdrukking en zijn lippen bewogen zich zenuwachtig toen hij zeide:

— Laten we ons reppen, mijnheer Brand. Zal ik onze eigen wagen nemen?

— Dat durf ik niet, James, dat is te gevaarlijk. Er rijden gelukkig nog taxi's in overvloed. Maar wij zullen eerst een paar blokken verder moeten loopen. Laten wij vlug handelen, maar tevens voorzichtig zijn.

Zij doofden alle lichten in het huis, verlieten het, liepen de Cromwell Street een honderdtal meters in, en bereikten een druk kruispunt, waar zij gemakkelijk een taxi konden vinden.

Brand wenkte een chauffeur, en beval den man, hem naar het begin van de Davoncourt te rijden.

Daar gekomen zonden zij den chauffeur weg. Geen van beiden hadden maar een enkel woord gesproken onder weg, en ieder was in zijn eigen gedachten verdiept.

Hoe vreemd het ook moge klinken — beiden waren nu even overtuigd dat Raffles in gevaar was, alsof hij het hun zelf had toegeschreeuwd.

Iets dergelijks komt vaker voor bij lieden, die door zeer sterke banden van vriendschap aan elkaar zijn verbonden, en die herhaalde malen gemeenschappelijk den dood onder het oog hebben moeten zien.

Zij liepen vlug de straat in, die nu geheel verlaten was, zonder dat Brand een oogenblik aarzelde, want ook hij wist nauwkeurig waar zich het huis van Keraban Ibrahim bevond. Zonderling genoeg, en tegen zijn gewoonte, had hij zich dat een paar dagen tevoren door Raffles laten uitleggen.

Dan werden zij door de schaduw opgeslokt en een oogenblik later stonden zij in de smalle, overwelfde doorgang, en bereikten de deur,

die Raffles met zooveel gemak geopend had.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, ging Brand er binnen door den reus op den voet gevolgd.

Hij had zijn browning er hand genomen, bereid om er onmiddellijk gebruik van te maken.

Eenige oogenblikken stonden zij aandachtig te luisteren, maar toen zij volstrekt niets hoorden, zeide Henderson zeer zacht:

— Zou ons voorgevoel ons toch bedrogen hebben, mijnheer Brand — is het mogelijk dat Mylord reeds weder vertrokken is?

Maar Brand schudde het hoofd en antwoordde op denzelfden toon:

— Ik geloof het niet, James. Laten wij die trap opgaan. Die is voor de bedienden bestemd. zou ik zeggen. Maar wat drommel — wat is dat toch voor een zonderling geluid?

— Is het U ook opgevallen, mijnheer Brand? Het is minder een geluid dan een soort gebrom, of nog beter — het lijkt op het zoemen van een fabriekssein, maar dan heel in de verte — en de vloer schijnt zachtjes te trillen!

Beiden stonden een oogenblik doodstil, en toen zeide Brand plotseling:

— Ik durf zweren, dat hierin het gevaar schuilt! Blijf hier, James, en zet je ooren en oogen goed open, dan ga ik snel het huis doorzoeken. Het is niet groot!

En terwijl Henderson zijn korten, zwaren knuppel te voorschijn haalde, vervaardigd van gummi en lood, wipte Brand de trap op, en begon de kamer te doorzoeken, voor zoover de deuren ervan aanstonds te openen waren.

Hij kwam in de eetkamer, in de slaapkamer met het onbeslapen bed, in de kleine speelzaal, in de werkkamer met de openstaande, ledige brandkast, en zijn onrust werd hoe langer hoe grooter.

Kon Raffles door de politie overvallen zijn?

Maar dat leek immers volkomen onmogelijk, daar de bewoner van het huis klaarblijkelijk niet aanwezig was geweest, evenmin als zijn knecht, en dus ook niet in staat was geweest om te politie te waarschuwen! En dat Raffles zich zelf zou hebben verraden door licht te laten branden in een kamer, waarvan de gordijnen niet stevig waren dicht getrokken — dat denkbeeld kwam zelfs niet bij Brand op.

Hij liep vlug weer naar beneden, waar hij Henderson op dezelfde plek vond, en fluisterde opgewonden:

— Ik begrijp er niets van! Mylord is hier geweest, dat staat vast, Maar het geheele huis is zoo verlaten als een kerkhof na middernacht!

De bedden zijn onbeslapen, het geheele huis is leeg!

— Dan moeten wij naar beneden, mijnheer Brand! zeide Henderson vastberaden. Dat gegons beteekent niet veel goeds. Ik ben zeker dat Mylord het ook heeft gehoord, dat hij heeft willen weten wat het was, en dat men hem dit duur betaald heeft gezet — wie het dan ook mag zijn, die dat geluid heeft voortgebracht.

— Vooruit dan! maar voorzichtig, James, want misschien hangt van ons wel het leven van Mylord af!

De twee mannen vonden spoedig den trap die naar beneden voerde en begonnen die met groote voorzichtigheid af te dalen.

Daar beneden vonden zij de gang, die langs den wijnkelder liep, en vervolgens de deur, die met een klink gesloten was, en die zeker tot dien kelder toegang gaf.

Brand had zijn zaklantaarn aangeknipt, om op de trap goed te kunnen zien, maar nu doofde hij ze, en luisterde ademloos, in gebukte houding voor de smalle, houten deur staande. In het eerst hoorde hij niets anders dan het vage gebrom, waarvan hij den aard niet kon bepalen, maar toen hij dat geluid gewend was meende hij aan den anderen kant van de deur het geluid te hooren van voetstappen.

Hij bukte zich, en zocht naar een opening, een spleet van de deur, om er doorheen te kunnen zien, waar hij vond niets, behalve de reet boven den drempel, waardoor 'n heel zwak lichtschijnsel drong, en die was zoo smal en zoo jaag, dat hij er niets aan had.

Hij bekeek de deur wat aandachtiger, en toen hij zag dat die alleen met een klink was gesloten, bracht hij zijn mond bij het oor van den reus, die zich daartoe diep moest bukken, en fluissterde:

— Wij moeten weten wat er achter die deur is. Ik hoor voetstappen, als van een man, die heen en weer loopt. Misschien een wachtpost. De klink zit aan de binnenzijde, dus we moeten de deur openloopen. Doe het met een enkele ruk, want als je er twee voor noodig hebt, zou de man die daar binnen is, misschien den tijd vinden om alarm te maken, en niemand kan zeggen wat er dan zou gebeuren. •

Henderson knikte slechts. Hij zette zijn eene been schrap tegen den muur van het smalle gangetje, trok zijn schouders in, en ineens, met de kracht van een stier, wierp hij de volle zwaarste van zijn geweldig lichaam tegen de deur, die bij de eerste poging met een krakend

geluid openvloog, zoodat hij bijna naar binnen getuimeld was.

En juist op datzelfde oogenblik werd de kelder vrij helder verlicht.

In het midden stond een man met rood haar op een soort van kruk met drie pooten, juist gereed met het inschroeven van een electrisch gloeipeertje in de fitting van een gewone pendellamp van een kap van melkglas.

Het was Jack, de makker van Tom Custard.

Hij was geheel alleen in den kelder, en daar blijkbaar aangesteld om ongenooide bezoekers te weren of zijn makkers te waarschuwen, als zij zich niet lieten verwijderen!

Dit bleek aanstonds, toen hij met een luide vloek van de kruk sprong, en naar de tegenovergestelde deur die naar den bijkelder voerde, wilde loopen, waar Brand een electrische schelknop ontwaarde.

Maar juist toen hij de hand naar die knop zou uitstrekken had Henderson hem ingehaald, en hem om het lichaam gegrepen.

Ditmaal echter had de reus zijn man gevonden want Jack was ook zeker wel zes voet, en hij was in zijn tijd een uiterst gevreesd bokser, en daarna worstelaar geweest.

Hij wrong zich met inspanning van al zijn krachten een weinig los, wist zijn linker arm te bevrijden en onthaalde Henderson op een hoek, die weliswaar veel van zijn kracht verloor doordat hij niet de vrije beschikking had over zijn ledematen, maar die den reus toch een oogenblik liet duizelen, en hem dwong zijn greep wat losser te maken.

De roodharige Jack maakte er onmiddellijk gebruik, van door zich geheel los te rukken, en opnieuw schoot zijn vuist uit, en trof Henderson tegen de kaak, en ditmaal met volle kracht.

Een minder krachtig man zou er door geveld zijn, maar Henderson wankelde zelfs niet, spuwde een mond vol bloed uit, lachte eens, en sloeg Jack een oog dicht.

Het was een zeer snelle en een goed gerichte slag, en Jack brulde van woede, maakte zich boos, en dat werd, zooals dikwijls het geval is, zijn noodlot.

Half verblind viel hij nog eens uit, zoo hard hij maar kon schreeuwend zeker in de hoop op die wijze de aandacht te trekken van zijn makkers, sloeg hij er maar op los, en raakte den reus maar half, die vroolijk lachte, alsof de druk van zijn angstige voorgevoelens plotseling geheel van hem was afgewenteld, en Jack tot twee malen toe liet kennis maken met den harden vloer.

Den derden keer echter kwam zijn vuist

met zulk een brijzelende hevigheid aan, juist op de goede plek, dat Jack een kinderlijk geluidje maakte, dat veel geleek op dat van die gummipoppen, waarin men kan drukken, om ze te laten piepen, en zich toen heel rustig op den vloer uitstreckte, en zijn oogen sloot.

Brand, die niet had durven schieten, ten eerste niet omdat hij vreesde, ook Henderson te zullen raken, en ten tweede omdat het zeer wel mogelijk was, dat het geluid van het schot een overmacht van helpers zou doen toesnellen, kwam nu vlug toelopen, en zeide op zachten toon:

— Prachtig gedaan, James! Heeft hij je erg geraakt?

— Het heeft niets te beduiden, mijnheer Brand, zeide de reus grimmig, opnieuw wat bloed uitspuwend. Hij heeft mij een tand uitgeslagen, maar die was toch niet veel meer waard, en het bespaart mij een gang naar den tandarts. Maar hij is zeker kampioen geweest, dat staat vast!

Brand bukte zich even over den gevallen man heen, die rustig scheen te slapen, op zijn rug liggend, en zeide toen:

— Geen wonder! het is „Battling Jack”, en drie jaren geleden heb ik hem nog in den ring gezien, en hij versloeg iedereen, maar de jaren zijn gekomen, de drank en andere slopende invloeden. Heb je touw bij je?

— Een flink eind, mijnheer Brand!

— Bindt hem dan! Maar stil — ik zie daar touw in dien hoek liggen, neem dat maar!

Henderson, die reeds zijn jas had opengeknoopt, om het dunne maar zeer sterke touw los te wikkelen van zijn middel, dat hij bij dergelijke ondernemingen altijd meevoerde, heel dikwijls zonder er gebruik van te kunnen maken, liep vlug naar den aangewezen hoek, en kwam terug met een groot eind, vingerdik touw, zoo sterk als een staaldraad, en samen bonden zij mijnheer Jack, die er volstrekt niets van bemerkte, duwden hem een prop in den

mond, sleepten hem naar een der hoeken, en legden hem daar op zijn buik, terwijl zij hem ten overvloede stevig vastbonden met zijn enkels en zijn gewonde polzen, aan een ijzeren stang, die daar in den muur gemetseld was.

Toen zij gereed waren vroeg Brand:

— Wat deed de kerel toen wij binnen traden?

— Voor zoover ik kon nagaan, mijnheer Brand, knoeide hij wat aan het elektrische licht!

Brand liep vlug even rond, vond de papieren huls waarin men gloeipeertjes pleegt te verpakken, toen een paar scherven van zeer dun, gebogen glas, toen een pruimenpit, waaraan nog versch vruchtvleesch zat, en op dat vleesch heele fijne scherfjes glas — en hij glimlachte, want hij begreep reeds de helft! Dat was het werk geweest van Raffles!

— Wij moeten door die deur, James! Uit die richting komt ook het zonderlinge geluid. En nu vooral voorzichtig, want ik geloof dat het einde nadert, al kan ik mij volstrekt niet voorstellen, wat hier eigenlijk geschiedt, waarom die kerel hier de wacht hield, en met welke lieden wij te doen zullen krijgen, al ben ik overtuigd dat het niet veel zaaks zal zijn. Ik zal voorgaan, anders zie ik niet waar ik mijn voeten zet, omdat jou groote lichaam alle licht zal onderscheppen!

Brand opende de deur naar den bijkelder zonder voorzorg, want indien daar menschen waren geweest, zouden zij natuurlijk al lang zijn te voorschijn gekomen op het schreeuwen van Jack.

Het was hier half duister, en er brandde alleen een kaarslantaarn.

Bij het licht daarvan zagen de twee mannen den motor en de dynamo, die gromden als geweldige bromvliegen.

Zij zagen ook den ingang tot de tunnel, en gingen er onbeschroomd binnen, tot alles bereid, nu zij volkomen begonnen te beseffen dat Raffles overvallen moest zijn door misdadigers, die hier hun geheimzinnigen, ondergrondschen arbeid verrichtten.

Lord Lister kwam zag en stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK V.

DE REDDING.

Brand liep vooruit, zijn zaklamp in de eene, zijn browning in de andere hand. Hij liet Henderson volgen op een afstand van ruim vijf meter, want de reus liep niet zoo onhoorbaar als hij zelf, en hij moest tegen verrassingen waken. Zoo verliepen verscheidene minuten, en eensklaps doofde Brand zijn lamp, omdat hij voor zich uit een lichtschijnsel meende te zien, en het geraas van onbegrijpelijken arbeid meende te hooren.

Voorzichtig ging hij verder. Nu en dan raakte zijn voet de stroomkabels aan, veilig omsloten door een laag gummi en zijde. Voetje voor voetje ging hij verder. En de reus bleef hem op eenigen afstand volgen, en zag hoe langer hoe duidelijker de gestalte van Brand afsteken tegen een soort van rossigen achtergrond.

Maar eensklaps scheen die gedaante ineen te duiken, en Henderson deed onmiddellijk hetzelfde, en legde zich plat op den vloer van den tunnel.

Zijn hoofd raakte nu bijna de zolen van Brands schoenen.

Zoo bemerkte hij dat de jonge man zich met de grootste behoedzaamheid wat verder schoof, eveneens op zijn buik liggend, en natuurlijk uit vrees, gezien te zullen worden.

Henderson richtte heel voorzichtig zijn hoofd een weinig op, en nu zag hij tot zijn verbazing, dat een eind verder de tunnel plotseling ophield.

Alleen de linkermuur liep door, de rechter scheen als met een mes afgesneden te zijn.

Centimeter voor centimeter begon hij Brand na te kruipen, en hoe verder hij kwam, hoe sterker het licht werd, en eindelijk kon hij, als hij het hoofd optilde, precies tegenover het einde van de tunnel een groot gat zien in den muur van een ruimte, die zeker een of andere ondergrondsche zaal moest zijn, en onder dat gat een houten vloer, waarop hij eenige toestellen meende te ontdekken, waarvan hij niet dadelijk den aard begreep.

Een oogenblik daarna bemerkte hij dat de kruipende beweging van Brand ophield. De jongeman was nu zeker zoo ver gevorderd, dat

hij zich niet meer naar voren durfde wagen, en zoo bleef het eenige minuten en toen bewoog Brand zich weer in tegenovergestelde richting, draaide zich als een slangen mensch, zocht het oor van den reus op de tast, en fluissterde hem in :

— Nu wordt het gevaarlijk, James. De tunnel eindigt hier, en gaat over in een zeer steile steenen trap van vrij groote hoogte, die maar een enkele zijmuur heeft — je kunt hem hier gemakkelijk zien. Die trap is als het ware uitgespaard in den zijmuur van een soort van zaal, waarvan de hemel mag weten hoe zij hier komt ! Het lijkt wel de zaal van een oud kasteel. Vlak tegenover het einde van de tunnel is een groot gat in den muur, en daaronder is een werksteiger geplaatst. Ik geloof dat ik, aan het einde van die gang een flauw lichtschijnsel kan onderscheiden. De stroomkabels zijn op geïsoleerde haken langs den zijmuur geleid, en verdwijnen in dat gat.

— Is er niemand in die zaal, mijnheer Brand ? vroeg de reus.

— Er is een man, die op een stoel aan den voet van de trap zit !

— Zou hij ons zien, als wij naar beneden kwamen ?

— Zonder eenigen twijfel, want hij zit met zijn gezicht naar de tunnel gewend.

— Wat doet hij ?

— Zich vervelen, en rooken, zou ik zeggen ! Hij is daar beneden natuurlijk als een wachtpost geplaatst.

— Valt er niets van Mylord te zien ?

— Niets, James ! maar het is waar, dat ik niet de geheele zaal kan overzien —

— Maar dan moeten wij langs dien man — en hoe zal dat mogelijk zijn ?

— Er is geen andere mogelijkheid dan op hem te schieten, James !

— Maar men zal het schot onmiddellijk hooren, en dan zijn wij niet alleen verloren, maar ook Mylord !

— Ik wil ook niet schieten met mijn revolver, James, en dien man dooden, hetgeen ik een onaangename gedachte zou vinden, omdat het op

sluipmoord zou gelijken, maar ik zal mijn windpistool gebruiken, dat van die aardige, stalen dorens afschiet, die juist ver genoeg in het lichaam doordringen, om daar een verstijving van teweeg brengen, als gevolg van de stof, waarin die kleine puntkogels gedrenkt zijn!

— Maar mijnheer Brand — de kerel zal schreeuwen!

— Hij zal er den tijd niet voor hebben, James, als ik hem maar op de goede plaats raak!

Brand opende langzaam en zonder leven te maken den tasch dien hij zelf had meegenomen, en nam daaruit een voorwerp, dat zeer veel geleek op een ouderwetsch ruiterpistool. De kolf was voorzien van twee gaten, en hierdoor konden lange schroeven gestoken worden, met behulp waarvan de pistool kon worden bevestigd aan een soort van geweer-kolf, waardoor het mikken en het juist schieten aanzienlijk werd vergemakkelijkt.

Dit alles moest heel langzaam en stil gedaan worden teneinde te beletten dat de man daar beneden het zou kunnen hooren, en voor alle zekerheid waren Brand en Henderson een weinig teruggekropen in de gang.

Het was een geluk dat het gonzen van de machine hier vrij luid was, en alles wat Brand deed overstemde.

Hij had nu de snoeren vast aangedraaid, en bezat nu een wapen; dat in de hand van zulk een voortreffelijk scherpschutter zeer te duchten was.

Hij stootte Henderson aan, en met de grootste behoedzaamheid kropen zij weer naar den uitgang van de tunnel en Brand slaakte een zucht van verlichting, want de bewaker zat nog altijd op dezelfde plek op zijn kruk, niet ver van den voet van de steie trap.

Het leek alsof de man was ingedut, zoo stil zat hij.

Brand had het wapen reeds geladen met een stalen puntkogeltje, aan den achterkant voorzien van een boschje fijn paardenhaar, hetwelk moest dienen om de richting van het projectiel te verzekeren, en trok heel voorzichtig den hefboom terug.

Hij bracht het eigenaardige geweer aan den schouder, en mikte heel nauwkeurig.

Daarbij moest hij het hoofd een weinig opheffen, en hoe gering die beweging ook was, de man daar beneden scheen instinctief het gevaar te voelen, hief het hoofd op, en zag het bovenlijf van den man die naar boven lag uitgestrekt, en den loop van de pistool, die op hem gericht was.

Maar voor hij een enkele beweging had kunnen maken, voor hij een kreet had kunnen slaken, had Brand den trekker overgehaald.

Met een zwaren klap en een sissend geluid ontvlood het fijne stalen stiftje aan den loop van het wapen, en drong een tiende deel van een seconde later in den hals van den man.

Brand kon heel duidelijk het vuurroode pluimpje zien, afteekend tegen het witte vleesch van den man, die tot zijn ongeluk een nogal vuil schillerhemd droeg.

De getroffene bracht met een onwillekeurig gebaar de hand naar dat pluimpje, maar zoo bliksemsnel was de uitwerking van de bedwelmende stof dat hij halverwege die beweging moest staken, en zijn hand viel slap op zijn knieën neer. Het hoofd maakte een knikkende beweging, als van iemand die aanstonds in slaap zal vallen, en toen zat hij doodstil een kort oogenblikje, zijn bovenlichaam zocht naar een steun, vond het niet, en zwaar rolde het lichaam van den man van de kruk op den vloer.

Brand wachtte nog even, wenkte toen Henderson, en beiden liepen zoo vlug zij konden de steenen trap af, met de linker hand steun zoekend bij den muur.

Brand liep aanstonds op den getroffene toe, en rok behoedzaam het stalen stiftje aan het roode pluimpje uit de wonde, die slechts zeer weinig bloedde.

Het bloed was bijna zwart van kleur, en Brand zei tevreden:

— Nu, die zal de eerste dag wel niets meer te vertellen hebben.

Hij veegde de paar druppeltjes bloed weg, die aan de wonde kleefden, en zei toen zachtjes tot Henderson:

— Help hem overeind zetten, James. Hij is nogal zwaar van stuk. Laten wij hem tegen den zijmuur van de trap plaatsen, dan zal men hem kunnen zien van de tunnel uit, en geen argwaan koesteren.

De kruk werd nu ducht tegen de steenen trap aangeplaatst, de gewonde werd er op gezet, en zijn rug vond nu steun aan den muur. Brand kruiste zijn eene been over het andere, vouwde de handen om de bovenste knie, en zeide vol-daan:

— Zoo, dat ziet er losjes en schilderachtig uit! Nog vijf minuten, en de man zal zoo stijf zijn als een blok marmer, en men zal hem niet van houding kunnen doen veranderen, tenzij met ruw geweld, en op gevaar af, zijn armen en beenen te breken, juist zooals dit het geval is met iemand wiens ledematen bevroren zijn.

Henderson had al eens rondgekeken, en toen liep hij langzaam toe op de rij nissen, verbaasd over het feit, dat een daarvan pas dichtgemetseld scheen te zijn, toen hij plotseling een kreet van ontzetting smoorde, want het kwam hem voor, alsof hij achter dat pas opgetrokken muurtje een regelmatig tikkend geluid hoorde.

— Mijnheer Brand, fluisterde hij, zoo luid hij durfde, en met een gezicht zoo bleek als een doode.

— Wat is er? vroeg Brand, naderbij komend.

— Zie eens naar dien muur! Ik hoor geluid daarachter — een onregelmatig tikken!

Brand verbleekte op zijn beurt en beval:

— Wees eens stil — het klinkt — als morseteekens!

Hij luisterde een oogenblik in gespannen aandacht, en na eenige oogenblikken fluisterde hij opgewonden:

— Mylord bevindt zich achter dien muur, James! Hij is het die die teekens geeft! O de schurken — zij hebben hem levend willen begraven! Onmiddellijk aan het werk, James, voor het te laat is! Neem je breekijzer maar in 's hemelsnaam, niet te driftig en te luidruchtig. Begin bovenaan, daar is de kalk natuurlijk nog het zachtst! Ik zal op den uitkijk gaan staan en ik schiet alles neer wat onder het bereik van mijn revolver komt — en ditmaal is het er een die doodt!

Henderson had onmiddellijk een stalen koevoet ter hand genomen, en begon de kalk onder de bovenste steenlaag weg te krabben.

Het was niet gemakkelijk, want de specie begon zich reeds te verharderen, terwijl hij bovendien geen leven mocht maken, maar toch beet het staal van den koevoet zich een weg door kalk en steen, en binnen tien minuten had de reus den afsluitsteen in de hand, en was het moeilijkste gedaan.

Hij trachtte door de opening naar binnen te zien, maar dat gelukte natuurlijk niet, zoodat hij zijn mond voor de opening bracht, en fluisterend vroeg:

— Hoe gaat het U, Mylord?

— Redelijk wel, James! Maar de lucht begint toch onbruikbaar te worden!!

— Kunt U helpen, of is U gebonden?

— Gebonden, en ditmaal stevig! Ik ben reeds een paar uren bezig met het verbreken van het touw, maar het wil niet goed gelukken tegen den ronden ring, waaraan de schelmen mij hebben vastgebonden!

— Een paar uren! zeide Henderson ontzet.

Maar hoe is het mogelijk, dat U al niet lang gestikt is?

— Kijk naar beneden, James, en je zult het raadsel kunnen oplossen!

De reus gehoorzaamde, maar het kostte hem vrij wat moeite, op ongeveer een halven voet boven den grond een smalle opening te ontdekken, tusschen de zijkanten van twee steenen, waar de kalk was tusschen uitgeperst, want er lag een heel klein hoopje van die stof aan den voet van het muurtje.

Hij richtte zich weer op, en vroeg:

— Ik vind een heel smalle speet tusschen twee steenen, Mylord. Hoe komt die er in?

— Dat heb ik gedaan, James! Toen de metselaars zoo hoog waren, dat zij mij niet meer konden zien, sprong er een groote scherf van een steen, gelukkig naar mijn kant. Ik wist die scherf te vinden, en nam haartusschen mijn tanden, omdat ik mijn handen niet kon gebruiken. Tot mijn groot geluk was het geen hoek, maar een van die platte schubben, die bij het metselen wel eens meer van de baksteen springen. Ik zocht en vond de veeg tusschen twee steenen, en de kalk was natuurlijk nog zoo zacht, dat ik zonder veel moeite met mijn scherf naar buiten kon drukken. Meer moeite kostte het, mijn primitief werktuig met mijn tanden weer terug te trekken, maar ik slaagde er toch in, en had zoo een spleet weten te maken, nauwelijks vier centimeter hoog, en een halve centimeter breed, waardoor tenminste een weinigje versche lucht kon binnen dringen.

— Mylord, U is een duizendkunstenaar! zeide Henderson vol bewondering, en hij begon nu vlug en zonder al te veel moeite de overige steenen los te wringen. De kalk was nog niet geheel en al tot steen geworden, en het werk ging vrij vlug.

Brand had intusschen het gat in den muur boven den kleinen steiger voortdurend in het oog gehouden, met zijn vinger aan den trekker van zijn revolver.

De muur was nu voor de helft afgebroken, en het bleeke gelaat van Raffles kwam te voorschijn, die diep ademhaalde, en zei:

— Ik dank jullie vrienden! Jullie hebben mij van een vreeselijken dood gered!

— We zijn er helaas nog niet, Edward, zeide Brand zacht, zonder om te zien. Snijdt de touwen door, die Mylord binden, James! Kun je over het muurtje heenstappen?

— Pas als de touwen zijn doorgesneden! Als ik mij had kunnen bewegen, zou ik er alles

opgezet hebben, en een poging hebben gedaan, om den muur in te drukken, als hij zich nog niet gezet had.

Henderson had zijn groot knipmes getrokken, bukte zich zoover hij kon over het voor de helft afgebroken muurtje, en sneed heel voorzichtig het dikke touw door, dat Raffles inderdaad voor een klein deel had weten te vernielen.

De groote avonturier liet een kort lachje hooren, greep zijn opgezette polzen, om den bloedsomloop te herstellen, stapte over het muurtje, en begon vlug en onhoorbaar op en neer te loopen, om zijn bijna verlamde ledematen na hun gedwongen houding gedurende een paar uren weer lenig te maken.

— Hoe durfde je te tikken — de morseseinen te geven? vroeg Brand. Hoe wist je dat wij je bewaker overweldigd hadden?

— Als ik door den spleet zag, kon ik juist de voeten zien, Brand! Op een gegeven oogenblik zag ik er niet twee, maar zes, en daarbij waren die van James, die men niet zoo heel spoedig vergeet! Toen waagde ik het erop. Maar nu is het zaak om ons uit de voeten te maken, want de partijen zijn wel een weinig ongelijk!

— Wat beteekent het allemaal, en wat geschiedt hier?

— Wel, in twee woorden gezegd — die Ibrahim is lid van 'n Bende, hij staat onder bevel van Donald Waybridge, en van zijn huis uit wordt er een aanval gedaan op de goudkelders van de Metropolitan Bank! Ik ben hen daarbij komen storen, en de gevolgen van mijn nieuwsgierigheid hebben jullie kunnen waarnemen!

— Was Donald Waybridge erbij? vroeg Brand verschrikt

— In hoogsteigen persoon! Ik was zoo dom, luid zijn naam te noemen ten aanhooren van al die boeven, die niet wisten wie hun aanvoerder was en dat bezegelde natuurlijk mijn lot. Het was mijn verdiende loon geweest, als ik het daarbinnen heel benauwd had gekregen — dat zou mij gestraft hebben voor mijn loslippigheid!

— Nu dan hebben wij niets anders te doen, dan snel heen te gaan, de politie te waarschuwen, en den heelen troep te laten knippen! meende Brand, en hij wilde reeds naar den voet van de trap loopen, maar Raffles hield hem bij den arm vast.

Zijn gelaat had een peinzende uitdrukking gekregen, toen hij opmerkte:

— Is het eigenlijk niet zeer jammer, dat al dat werk nutteloos is geschied?

— Welk werk? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, het graafwerk! Waybridge sprak er van, dat misschien nog dezen nacht het doel bereikt zou worden! En er ligt voor 50 duizend goud aan staven in de kelders van de bank, dat op dit oogenblik eigenlijk aan niemand toebehoort, of het moest aan den Staat zijn! Het is goud, bestemd voor het leger in Indië, tenminste wanneer de dagbladen het aan het juiste einde hebben, en ik weet er een veel betere bestemming voor!

— Maar dat is krankzinnigheid! zeide Brand verschrikt. Je praatte zelf van een overmacht!

— Toen was ik nog geboeid, Brand! Toen kon ik nauwelijks adem halen, hernam Raffles glimlachend. Men beziet die dingen anders, als men zijn armen en beenen vrij kan uitstrekken! Alles bij elkaar gerekend met de vrouw mee, zijn er tien koppen! Ik dring er dus sterk op aan, om — — —

Hij hield plotseling op, want zijn scherp, geoefend gehoor had in de werkgang een verdacht geluid gehoord. Het klonk als voetstappen die naderden, voortgaande over een ongelijken bodem.

— Daar nadert iemand! fluisterde hij. En het eerste wat iemand moest zien, die op den steiger komt, is de vernielde muur! Hij zal dadelijk een waarschuwingskreet slaken, en wij zijn hier gevangen als ratten in een val.

Maar hij hield plotseling op, en de uitdrukking van zijn gelaat veranderde.

Terwijl hij met Brand sprak had de reus zwiingend en vlug, gewaarschuwd door zijn insticht en gedreven door een langdurige ervaring, vlug de steenen zoo goed als het ging weer op zijn plaats gelegd.

Hier en daar was natuurlijk de kalklaag verdwenen, en er was wel bijna een handbreedte tusschen den bovensten steen en en het verwulf van de nis — maar dat zou slechts een zeer scherp en wantrouwend oog van uit de verte en van zulk een hoogte kunnen zien, omdat de muur voor de nis een weinig terugsprong. Raffles legde zijn hand op den breeden schouder van den reus en zei ernstig:

— Wie weet ben jij het wel, James, die ons nu het leven redt. En nu vlug mede!

En Raffles trok de beide mannen haastig tot onder den steiger.

Zij waren daar juist, toen boven hun hoofd het hout kraakte onder den voetstap van een man.

Zij konden onmogelijk zien wie het was, maar op zijn beurt kon ook die man hen niet ontdekken.

Zij drukten zich zoo diep mogelijk tegen den muur, in de schaduw van het plankier, dat boven hen was, en gereed om hun leven duur te verkoopen, of, als het kon, haastig de trap op te snellen, die nu vlak tegenover hem was, maar dan op gevaar dat de bandieten in de werkgang hen zouden neerleggen, voor zij den veiligen tunnelgang zouden hebben bereikt.

Maar nu werd er gesproken, en bij het hooren van de stem maakte Raffles een onwillekeurige beweging, want het was Donald Waybridge die daar sprak.

En zijn stem klonk alles behalve vriendelijk, toen hij barsch riep :

— Zit je daar te slapen, deugniet ? Heb ik je niet gezegd, dat den tunnel in het oog moest houden, en daarbij ook de nis ?

Er kwam geen antwoord, om een heel natuurlijke reden.

Brand, die het dichtst aan den kant van de zaal stond, kon nog juist langs den voet van de trap heen de voeten, de knieën en de daarom heengeslagen handen van zijn slachtoffer zien.

En in dat alles kwam evenmin beweging dan wanneer het van steen zou zijn geweest.

— Wel vervloekt, ik geloof dat de schurk vast slaapt ! gromde de man daarboven op het plankier.

Toen werd het stil. En de mannen daar beneden hielden hun adem in. De volgende seconde kon de beslissing brengen.

Als Waybridge zich omkeerde en een paar van zijn helpers ging roepen, dan zou waarschijnlijk alles verloren zijn, omdat de eenige uitweg uit de zaal nu eenmaal langs die steile trap ging met haar dozijn treden.

Maar het volgende oogenblik kraakte de ladder, die van den steiger naar den grond voerde.

En toen brak er nogmaals een oogenblik van groote spanning aan — want de voeten van Waybridge verschenen op den eersten sport van de ladder, en de teenen van die voeten wezen, zooals trouwens te verwachten was, naar den kant van den steiger.

Dit beteekende, dat strakjes de schenen, de knieën, de buik, de borst — en tenslotte het gezicht van den meester te zien zouden komen — en hij moest hen dan ook zien, dat was onvermijdelijk, want zijn gelaat was naar het hunne toegewend bij het afdalen !

— Heb je nog puntkogels ? fluisterde Raffles snel aan het oor van Brand.

Deze gaf niet eens antwoord, maar greep zijn windpistool, en laadde er haastig een van de pluimkogeltjes op.

Regelmatig kwamen de voeten lager — telkens een sport.

Daar waren de knieën — daar kwamen de dijen te voorschijn — en nu een van de handen, die de ladderspijlen omklemden.

Brand deed een stap naar voren, hief de pistool op, mikte zorgvuldig op de hand, die daar kwam neerdalen, en met een sissend geluid kwam het pluimkogeltje uit de loop, en deed zijn werk.

Waybridge liet een onderdrukten vloek hooren. Waarschijnlijk geloofde hij dat er een splinter in zijn vinger was gedrongen. De hand verdween even uit het gezicht, een zwak gerochel werd gehoord, en toen gleed de bendeleider meer dan hij liep van de ladder omlaag.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dube-sigaret”

HOOFDSTUK VI.

DE KELDERS VAN DE METROPOLITANBANK.

De bandieten onder bevel van Waybridge, en met name die deze onderneming op touw hadden gezet, moesten een zeer kundig ingenieur in hun midden hebben, want het was werkelijk eersteklas werk, dat hier verricht werd, en zonder een centimeter afwijking liep de tunnel, die hier ontworpen was, regelrecht aan op den kelder van de metropolitanbank, of liever op den vloer daarvan, waar het begeerde goud bewaard werd.

De grond daar dicht bij was vrij gemakkelijk te bewerken, en zelfs was het noodzakelijk gebleken, de zoldering van de tunnel, en hier en daar ook de zijwanden te stutten met behulp van dikke planken en balken, ongeveer zooals men die ook in de mijngangen gebruikt.

Dit materiaal lag in de werkgang opgestapeld, en versperde die hier en daar, en zes mannen waren druk in den weer, om de tunnel te beschermen tegen instorting.

Zij volgden op den voet de gravers, die geheel vooraan, bij het tamelijk onzekere licht van een paar zaklantaarns de aarde weggroeven, die vervolgens door een dwarsgang, waarin zich nauwelijks een enkele man in diep gebukte houding kon voortbewegen afgevoerd werd, naar wat vroeger een riool geweest moest zijn, wie weet hoe oud reeds — een holte in den Londenschen bodem, van welks bestaan geen enkele tak van gemeentedienst ook maar het minste vermoeden had.

Intusschen had het vinden van dat onder-

aardsche hol omgeven en overwelfd door meterdikke muren, het graven van de tunnel aanzienlijk vergemakkelijkt, want het was niet noodig geweest, de uitgegraven aarde en steenen langs de geheele lengte van de gang weg te voeren.

Het werk scheen onder leiding te staan van een soort van opperman, die nu en dan een blik op zijn horloge wierp, dan weer tot spoed maande, en dan weer al het werk even liet rusten, om met een metalen hamertje tegen den wand te kloppen, en tegen de zoldering.

Het was zeker reeds half vier in den morgen, en het leek er veel op, asof hij het werk voor dien nacht reeds wilde opgeven, toen deze opzichter, na nogmaals tegen de zoldering te hebben geklopt, een gesmoorden kreet van vreugde slaakte, en uitriep:

— Wij zijn er, jongens — wij moeten hier onder den vloer van den kelder zijn! Nog een uur flink aanpakken, en wij zijn er doorheen! Het is een vloer van beton, maar niet dik, en wij zullen er doorheen komen! Hier met balken en planken, om den boel rondom te stutten, en dan met boren aan het werk.

De electrische boortoestellen werden van nieuwe boorijzers voorzien en een oogenblik daarna vraten zij zich een weg door het beton, en gat naast gat ontstond, waarin dan het houweel werd gezet, om de openingen grooter te maken, zoodat er tenslotte een plaats van omstreeks vijftig centimeter in het vierkant uit den vloer

zou kunnen worden gelicht.

Iedereen werkte zwijsend en met koortsachtigen ijver, met opeengeklemd lippen en druipend van zweet, want het was benauwd en duf daar in die kleine ruimte, onder den grond, waar zooveel mannen bijeen waren.

Nu en dan liet de aanvoerder ophouden om opnieuw te luisteren en met zijn hamertje tegen de zoldering te kloppen.

Ibrahim hield zich een weinig terzijde.

Er lag een duistere uitdrukking op zijn gelaat, en wie er op lette, kon hem nu en dan een dreigenden, somberen blik zien werpen op Alice, die, een sigaret rookend, onverschillig toekeek, met het eene been over het andere geslagen.

Nu en dan nam zij eens een kijkje, hoever het werk gevorderd was, en dan volgde hij haar met zijn blikken.

Toen zij een oogenblik later dicht langs hem streek, in de donkere tunnel, greep hij haar bij den arm vast, en beet haar toe :

— Is het spelletje gedaan ? Wat dacht je soms — dat ik mijn oogen in mijn zak had, dat ik niet gezien heb, hoe je bij Waybridge in het gevele wilt komen ?

— Je bent gek ! Keraban ! antwoordde de vrouw schouderophalend, en zij wilde verder gaan.

— Ik ben niet gek, want mijn oogen bedriegen mij niet ! En ik waarschuw je, Alice, neem je in acht, want je kent mij nog niet ! Ik laat mij niet in een hoek dringen, door niemand ! Van mij is dit heele plan geweest, ik heb het denkbeeld aan de hand gedaan, het huis te huren en mij uit te geven voor een schatrijken leeglooper, en ik heb zelfs den man gevonden, die knap genoeg was, om de tunnel rechtstreeks tot vlak bij het goud te graven ! Ik was ook de man die ontdekt had, waar en wanneer het goud zou aankomen, en Waybridge behoefde van mijn kennis nog slechts de vruchten te plukken !

— Nu, dat doet hij dan ook ! zeide Alice, met een dubbelzinnig lachje, dat den man half dol maakte.

Hij kneep haar zoo ruw, dat zij er van schreeuwde, en vervolgens dreigend :

— Ik begrijp wat je zeggen wilt ! Maar luister dan goed, en onthoudt mijn woorden ! Je weet dat ik je krankzinnig liefheb, en niet zal dulden dat een ander je aan mij ontfutselt. Waybridge of niet, en al ware hij duizendmaal de Meester —

hij sterft als hij mij in den weg treedt ! Heb je mij begrepen ?

— Je spreekt duidelijk genoeg, Keraban, antwoordde Alice spottend, maar je gaat wel wat al te ver. Je bent jaloersch, dat is alles. Kan ik het helpen, als Waybridge mij aardig vindt ?

— Misschien niet — maar misschien ook wel ! antwoordde de Turk woest. Dat raakt mij ook niet. Ik waarschuw je alleen maar. Want hij gaat er aan, als hij maar een vinger naar je durft uit te steken, maar ook als ik zie dat jij tegen hem blijft lonken.

De vrouw keek hem een oogenblik recht in de oogen. Zij kende hem en zijn woeste jaloezie. Hij zou in staat zijn om zijn plan te volbrengen, dat wist zij, en toch was zij niet van zins, ook al zou haar eigen leven op het spel staan, dat opwindende, gevaarlijke spelletje prijs te geven. Zij rukte zich los, en zei, minachtend de schouders ophalend :

— Ik ben altijd mijn eigen baas geweest, en dat denk ik ook te blijven ! In ieder geval — hij is een echte Engelschman, en jij bent maar een Turk, vergeet dat niet !

En terwijl hij een gebaar van heftige woede maakte, ging zij in gebukte houding verder de tunnel in.

En op datzelfde oogenblik kwam Donald Waybridge aan, van den kant van de zaal, en zij herkende dadelijk zijn hooge kaplaarzen, die hij had aangetrokken in den tweeden kelder om zijn kleederen te beschermen.

Zij liep haastig op hem toe, en mompelde op gedemten toon :

— Neem je voor Keraban in acht, Donald — hij schijnt iets te hebben gemerkt !

Waybridge haalde de schouders op, en zei minachtend :

— Ik ben niet bang voor hem. Maar je doet toch misschien beter, Alice, wat voorzigtiger te zijn, nu wij het doel naderen. Niemand hoeft te weten, hoe het tusschen ons staat. Ik ben nog altijd, tegenover allen, je Meester !

— Maar dat ben je ook werkelijk ! fluisterde de vrouw hartstochtelijk, en zij zocht in de duisternis zijn hand, die hij haar echter dadelijk weer ontwong, met de woorden :

— Nu niet ! Laat mij door, want ik wil zien hoever het werk gevorderd is. Het is hier vervloekt donker. Kon er niet wat meer licht gemaakt worden ?

— Ze zeggen dat dat niet gaat, er zijn al twee electriche lampen gebroken, en het moet nu

maar gedaan worden bij het licht van de zaklampen.

Waybridge zeide niets, maar hij ging verder, en liep voorbij Ibrahim, wiens oogen wel gloeiende kolen geleken.

Toen hij vlak bij hem was zeide de Turk op gedempten toon :

— Ik zou een oogenblikje met je willen spreken, Waybridge.

— Nu — en hier ?

— Ja, nu en hier !

— Het spijt mij, Keraban, maar dat zal toch niet gaan ! Ik heb zoöeven een zeer onaangename ontmoeting gehad, met iemand anders, en ik zou nu wel gaarne eerst dezen arbeid afmaken ! Het is al laat, en alles moet zijn afgeloopen, voor de controleur om zes uur in den kelder komt !

Ibrahim hief snel het hoofd op, en zei :

— Om zes ? Je weet toch wel dat hij pas om half zeven komt ?

— Natuurlijk — half zeven. Ik vergiste mij. In ieder geval is die tijd nog kort genoeg, en wij moeten voortmaken. Daarna ben ik tot je dienst.

En hooghartig ging hij hem voorbij, terwijl Ibrahim tandenknarsend achterbleef, en zijn vuist zich in zijn zak sloot, om het gevest van een korte, breede dolk, een wapen, dat hij uit zijn vaderland had meegebracht.

Waybridge overtuigde zich dat de plaat in de vloer bijna geheel los was, en drong aan op speed.

Weinige minuten later moest de plaat reeds gesteund worden, daar zij anders uit de opening zou vallen, en de gravers lieten haar voorzichtig neer.

— Een lantaren ! beval Waybridge kortaf.

Men gaf hem een zaklamp, en hij behoefde nu slechts het lichaam te strekken om met het hoofd boven den kelder vooruit te komen.

De ingenieur had zijn werk uitmuntend verricht — het vierkante gat bevond zich bijna juist in het midden van den kelder, en daar stonden de kisten met het goud, gemerkt en verzegeld !

Zich met beide handen steunend op den rand van het gat werkte Waybridge zich omhoog, en liep op een der kisten toe. Hij tilde ze op aan een der lissen van dik touw, en glimlachte tevreden.

Een paar van de bandieten hadden eveneens hun hoofd door de opening gestoken, en een

hunner vroeg, met een stem die schor was van hebzucht :

— Alles in orde, Meester ?

— Alles in orde, mannen !

Waybridge had zich een breekijzer laten aanrijken, en zonder eenige moeite opende hij den deksel van de kist.

Zij was inderdaad tot bijna bovenaan met staven dof glanzend goud gevuld, en woog zeker wel veertig kilo.

Zoo waren er vier. Zij waren een weinig afzonderlijk gezet, niet ver van de stalen deur van de kluis.

Waybridge raadpleegde zijn horloge, en beval kortaf :

— Twee mannen hierboven, om de kisten naar het gat te schuiven, en twee onder de opening om ze aan te nemen. Anderen dragen ze naar het steigertje, en laten ze naar omlaag. Breng de kisten zoo vlug mogelijk de trap op, en naar den kelder in het huis van Ibrahim.

— Dat was de afspraak niet, liet de diepe stem van den Turk zich hooren. Je bent wel gedachtenloos van morgen, Waybridge ! De afspraak was, dat het goud eerlijk onder ons twaalven in de groote zaal verdeeld zou worden en dat iedereen maar moest zorgen dat hij zijn vrachtje buitenshuis kreeg. De kisten staan er klaar voor onder den steiger.

Ibrahim had een van de mannen bij de opening achteruit getrokken, en stak zelf zijn hoofd door de opening.

Waybridge keek hem koeltjes aan, en zei bedaard :

— Dan herroep ik die afspraak ! Zou je me soms het recht daartoe willen betwisten, Ibrahim ?

De Turk keek hem alleen maar een oogenblik doordringend aan, gromde iets, en trok zijn hoofd terug.

Hij liep de tunnel in, tot bijna bij den steiger, en vond daar Alice, die daar rustig een sigaret zat te rooken, leunend tegen den tunnelwand. Hij keek somber op haar neer, en zei :

— Hij is van plan veranderd. Ik weet niet wat er met hem is maar ik vertrouw hem niet langer. Het goud wordt niet hier verdeeld, zooals was afgesproken, maar hij wil het eerst naar mijn huis laten brengen ! En wie kan zeggen wat er dan mee gebeurt ! Gelukkig zijn we met ons tien — en hij zal wel zoo verstandig zijn, geen grapjes uit te halen !

— Hij zal wel het beste weten wat goed is ! zeide Alice bedaard.

— Trek je zijn partij ?
— Ja, dat doe ik !
— Dus — dan heb je hem ook lief ?
— De vrouw sprong op lenig als een kat,
en siste hem toe, haar gezicht vlak bij het zijne
— Als je het dan weten wilt — ja — ik heb
hem lief ! Jij verveelt me — je hangt me de keel
uit ! En ik heb hem tegen je gewaarschuwd ook !
Ben ik soms niet mijn eigen meesteres ? Loop

naar den duivel, en laat me met rust !

De Turk was vaal van woede geworden, en
het was alsof zijn oogen hem uit zijn kassen
dreigden te puilen.

Het schuim kwam hem op de lippen, toen hij
stotterend en bijna onverstaanbaar zei :

— Met die woorden heb je zijn doodvonnis
onderteekend ! Waybridge heeft lang genoeg
geleefd !

▲

**„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer
een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister**

▼

HOOFDSTUK VII.

DE WRAAK VAN IBRAHIM.

Alice haalde de schouders op, maar zij was verbleekt, en het was duidelijk dat zij doodelijk verschrikt was.

Zij wilde de tunnel binnensluipen, maar hij hield haar ruw beet, trok zijn revolver, zette haar die op de borst en beval :

— Als je een stap doet, ben je d'r geweest ! Je wilde hem weer gaan waarschuwen, niet waar ? Zeg, ellendig schepsel, hoelang heb je hem lief ?

— Dat raakt je niet ! Laat me los ! Moet ik schreeuwen, en alle jongens op je afsturen ? Denk je niet dat die voor den Meester zouden kruipen en je op zijn nevel zouden doodslaan ?

Ibrahim liet haar los, en boog het hoofd. Hij wist maar al te goed welk een vreeselijken invloed Waybridge had weten uit te oefenen, zoolang hij, door niemand gekend, het bevel over de bende had gevoerd. Hij moest zijn tijd dus rustig afwachten, ofschoon zijn bloed kookte, en zijn hand ging telkens krampachtig om het gevest van zijn vlijmscherpen dolk.

Hij ging de tunnel binnen, met gebogen hoofd, en Alice volgde hem.

De mannen waren reeds bezig, de zware kisten door het gat omlaag te laten, en beiden moesten terzijde stappen om doorgang te verleen aan de twee bandieten die zwoegend onder den last en in diep bukkende houding de eerste kist naar het platform van den steiger droegen.

Zoodra zij weer bij het gat waren, klonk eensklaps de heldere stem van Alice die riep :

— Meester, Karaban Ibrahim verzoekt, zijn revolver te mogen afgeven !

Het waren maar eenvoudige woorden, maar zij hadden tengevolge, dat er onmiddellijk drie brownings tusschen de ribben van den Turk werden geduwd, want ieder der bandieten wist, wat die woorden te beteekenen hadden.

Waybridge kwam naar de opening toelopen, en zei afgemeten :

— Had je iets in den zin, Ibrahim ? Ik vreesde er al half en half voor ! Het is jammer voor je. Ik vrees dat er nu wel gauw een einde zal komen aan je loopbaan !

De woorden hadden een vreeselijke beteeke-

nis, ook dat wisten alle mannen. Wat er gebeurd was met den Turk.— niemand begreep er het fijne van, maar allen vermoedden de waarheid.

Met een grauw, vertrokken gezicht haalde Ibrahim zijn revolver uit zijn zak, en slingerde het wapen met een vloek voor de voeten van den Meester, die het opraapte en bij zich stak.

— En vlug nu wat ! zeide hij kortaf. Binnen een kwartier moeten de vijf kisten zijn overgebracht !

— Vijf ? zeide een van de mannen verwonderd. Maar het waren er immers maar vier !

— Neen, ik heb er nog een gevonden !

— Destebeter ! knorde de bandiet verheugd. Aan het werk dan, jongens, want aanstonds is het dag.

En de bezwaarlijke arbeid begon.

Een voor een werden de kisten eerst naar het platform gesleept, en aan dikke touwen neergelaten.

De sterksten namen ieder een kist op hun schouder, en droegen ze zoo de steile trap op, en door de onderaardsche gang naar den wijnkelder onder het huis van den Turk.

Waybridge had zich het eerst daarheen begeven, en nam de kisten in ontvangst.

Toen de eerste aan kwam, en de man die ze droeg haar van zijn nek had laten glijden, en weer terug wilde gaan, bleef hij staan op een kort bevel van den Meester.

— Je hoeft niet terug te gaan vriend ! zeide Waybridge glimlachend.

— Niet terug te gaan ? en de andere kisten dan ?

— Die dragen je makkers immers ! Ik heb je diensten niet meer noodig ! Je kunt gaan !

De man deed zijn mond wijd open, en scheen naar lucht te happen. Eensklaps kreeg zijn gezicht een verschrikkelijke uitdrukking, en hij tastte naar zijn zak, hij wilde iets uitschreeuwen, maar voor hij eenig geluid had kunnen maken was er een lange gedaante naast hem opgerezen, en een verschrikkelijke vuistslag deed hem den vloer meten. Dezelfde gedaante bukte zich over hem heen, tilde hem zonder eenige moeite van den grond, en droeg hem naar een soort

berghok, eenige meters in het vierkant, en dat kon worden afgesloten met een zware, poortvormige deur.

De deur ging dicht op hetzelfde oogenblik bijna dat twee andere bandieten met de tweede kist kwamen aandragen, en zij ondergingen hetzelfde lot, nog voor zij zelfs een opmerking hadden kunnen maken.

— Dat is drie ! zeide Waybridge rustig, en hij stak een versche sigaret op. Voor zoover ik kan nagaan, zijn er nu nog maar vijf mannen over, met inbegrip van mijnheer Ibrahim, bij wien ik het verbruid schijn te hebben. Het gaat goed — het gaat zelfs uitstekend ! De deur van de bijkelder ging open, en weer trad er een van de bende binnen, een kist vol goud achter zich aansleepend.

Dit was er een, die een humoristische opmerking scheen te willen maken, maar hij was gedoemd, zijn scherts tot een betere en later oogenblik op te schorten, want verdoofd viel hij ter aarde, neergebeukt door een vuist, die minstens even hard aankwam als de houten hamer op het hoofd van den armen Jut van de kermis.

— Vier ! telde lakoniek de zonderlinge aanvoerder, die kalm zijn sigaret bleef rooken.

Vervolgens kwamen er weer twee tegelijk, en Waybridge kon tot zes tellen, en de zevende man was Ibrahim, die alleen kwam, en met leege handen, en met een van haat vertrokken gezicht, en regelrecht op Waybridge toestapte met de woorden :

— Wat heeft dat te beduiden ? Houdt je ons voor den gek, Waybridge. In de vijfde kist zit niets anders dan lood ?

— Geen lood — tin ! verbeterde Waybridge glimlachend. Hoe heb je het gemerkt ?

— Laat het voor mijn part tin zijn geweest, brulde de Turk buiten zich zelf en het volgende oogenblik glinsterde een dolk in zijn gebalde vuist !

— Wat beteekent dit alles ? schreeuwde hij nog eens. Denk je soms dat ik me laat bedriegen ? En waar zijn de mannen — waarom keeren zij niet terug ?

Hij had de dolk dreigend opgeheven, maar Waybridge greep zijn pols nog juist bijtijds.

De zware gedaante kwam dreigend naderbij, maar Waybridge zeide op gedempten toon :

— Laat dat, James — ik kan het alleen wel af !

En het volgende oogenblik had hij met een behendigen greep den arm van den Turk zoodanig gedraaid, dat de man moest neerknielen,

tenminste wanneer hij niet wilde, dat hij zijn arm zou breken.

Tegelijkertijd moest hij den dolk loslaten.

Maar hij was zoo woedend, zoo verblind door wrok, argwaan en jaloezie, dat hij bijna niets meer zag of hoorde, zich losrukte, met een uiterste inspanning, overeind sprong, en zich als een dulle stier op zijn tegenstander wierp, beide handen uitgespreid naar zijn keel.

Waybridge weerde hem af, en velde hem ter aarde met een vuistslag die den Turk tegen de kin trof, zonder hem bewusteloos te maken.

Ibrahim richtte zich op, steunde met een hand op den vloer, en staarde met een uitdrukking van bijgeloovige vrees in zijn oogen naar den man die daar tegenover hem stond.

Met moeite kwamen de woorden over zijn lippen :

— Je hebt me neergeslagen — en je rechterhand gebruikt ! Je hebt nu je revolver in je rechterhand — en — Waybridge is links ! Je bent het niet — jij bent niet de Meester ! Je gezicht is ook anders ! Tweemaal heb je je zoeven versproken ! O, jij duivel — nu doorzie ik alles ! Je bent er in geslaagd, te ontsnappen ! Je bent Raffles ! !

Hij sidderde waar hij lag, en kroop achteruit, als een hond die geslagen is.

Maar plotseling greep hij met een woedende beweging de dolk van den vloer.

Raffles maakte zich gereed om te schieten, maar Ibrahim was met twee sprongen bij de tusschendeur, snelde door den bijkelder, en rende de tunnel binnen.

— Brand, jij gaat hem na, en ziet wat hij uitricht ! Ik vrees dat hij alles heeft doorzien, en zich nu zou willen wreken op Waybridge. Dat zou mij niet kunnen schelen, als de man niet geheel machteloos in dezelfde nis lag, waarin zij mij hadden willen laten verhongeren of stikken ! Aarzel niet van je revolver gebruik te maken, als het noodig mocht zijn. Vluc wat — en voeg je zoo spoedig mogelijk weer bij ons !

Deze woorden waren gericht tot Brand, die zich in den duistersten hoek van den wijnkelder verborgen had gehouden, gereed om in te grijpen, als het noodig mocht zijn.

Raffles ging voort zich tot Henderson den reus wendend :

— Die kisten zoo spoedig mogelijk naar de auto, James ! Je hebt immers tijd gehad om hem te halen ?

— Hij staat gereed bij den hoek van de dwarsstraat, Mylord !

— Vluc dan, voor het volkomen licht is !

Ik zal je helpen — maar eerst moet ik mij van de laarzen van Waybridge ontdoen!

Raffles wierp ook den breedgeranden hoed neer, die zijn gelaat tot dusverre beschaduwde had en de herkenning had belemmerd en zij begonnen haastig aan hun laatste taak.

Ieder hunner nam een kist op de schouders, en droeg die door de zijdeur van het huis en door de overwelfde gang naar buiten, en vervolgens naar de wachtende auto.

Het begon langzaam te dagen.

Raffles bleef bij de auto achter, en Henderson ging de twee overige kisten halen.

Vol spanning en onrust wachtten de beide mannen, vele minuten lang en eenmaal moesten zij zelfs een eind wegrijden, omdat de voetstappen van een agentenpatrouille klonken, totdat Raffles zoo ongerust werd, dat hij opnieuw het huis weer wilde binnen gaan, maar juist kwam Brand aanstormen, met een bleek gezicht, en uit de verte riep hij reeds:

— Vlug! Laten wij ons uit de voeten maken! De politie is in het bankgebouw. — de bewaker heeft verdachte geluiden gehoord — —

— En Ibrahim?

— Ibrahim is dood! antwoordde Brand, en hij sprong in den auto, waarin de kisten goed verborgen waren, en Henderson nam plaats achter het stuurwiel, en de wagen suisde weg.

— Wie doodde hem? vroeg Raffles op gedempten toon.

— De vrouw — Alice noem je haar geloof ik! Het gebeurde alvorens ik iets had kunnen

doen — en ik geloof dat het zoo ook het beste en rechtvaardigste was! Ik kwam juist toen de Turk de trap was afgesneld, en hij moet begrepen hebben wat wij gedaan hadden, want hij liep schreeuwend en brullend op het muurtje toe, en begon als een razende, met zijn dolk tusschen de tanden geklemd, de losse steenen weg te halen. Hij gilte voortdurend den naam van Waybridge, en ik ijsde bij de gedachte, dat hij dien man, ongetwijfeld een schurk, maar die bewusteloos en weerloos was, koelbloedig zou vermoorden. Ik zag hoe hij meer dan de helft van het muurtje afbrak, de steenen links en rechts werpend, en hoe hij het stijve lichaam van den Meester aan de voeten over de onderste helft heentrok, en hij lachte zoo gillend, dat het koude zweet mij uitbrak. Hij legde hem op zijn rug, spuwde hem in het gelaat, knielde toen naast hem neer, en hief zijn dolkmes op. Ik wilde juist trachten hem door den arm te schieten, maar op hetzelfde oogenblik verscheen de vrouw boven op het platform van den steiger, hief een revolver op, en schoot. De kogel moet Ibrahim door het hoofd zijn gegaan, want hij was op slag dood. Hij viel dwars over het lichaam van zijn doods vijand neer. En op hetzelfde oogenblik zag ik een arm in blauw laken uit het gat in den muur steken, die de vrouw ontwapende. Het was een arm met witte strepen! Ik wist toen genoeg, en ben haastig teruggesneld, maar op dit oogenblik zal Waybridge, zoo plankstijf als hij is, met de twee andere bandieten wel in handen van de politie zijn!

De volgende aflevering bevat:

DE GOUDEN SIKKEL.

VERSCHEENEN I

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885